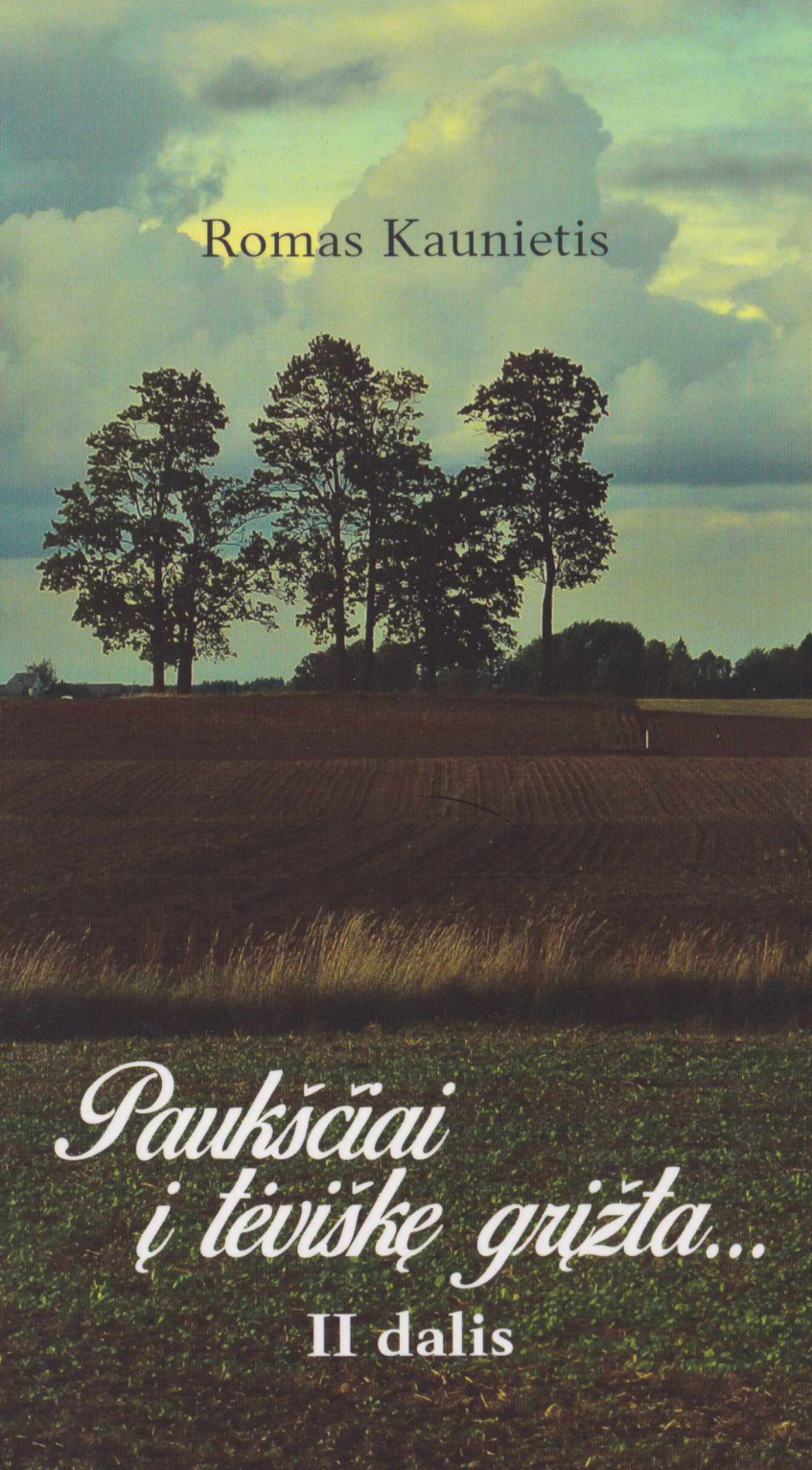

Romas Kaunietis

*Paukščiai
į tėviškę grįžta...*

II dalis

R o m a s K a u n i e t i s

*Paukščiai į tėviškę
grįžta...*

EILĖRAŠČIŲ RINKINĖLIS
II dalis

1960–2023
Buivydžiai-Panevėžys

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo
bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų
banke (NBDB).

© Romas Kaunietis

ISBN 978-609-8292-12-1

*Į delną paimu aš grumstą, –
Tą tėviškės laukų dalelę, –
O mintys praeitin nugrimzta
Į tolimos jaunystės kelių...
(Česys Cemnolonskis)*

Poezija – mano sielos kerėtoja ir guodėja. Skaudžiais ir ilgesingais prisiminimais ji mane sugrąžina į tą kaimo sodžių, ten, kur aš gimiau ir užaugau. Mano užrašytuose posmuose tebegyvena mano nerami siela, todėl ir rašiau juos taip, kaip ji man diktavo. Aš negaliu pritapti prie šiuolaikiškos moderniosios poezijos tradicijų, nenoriu kritikuoti šios poezijos kūrėjų, nors man asmeniškai ji svetima ir nesuprantama. Aš tik norėjau priminti save, kaip tokį kūrėją, kuris, tarsi iš bado, bando sekti jau seniai praeityje gyvenusiais ir kūrusiais gerai žinomais poetais, kurių eilės tautoje šiandien virtę liaudies dainomis. Aš nuo pat jaunų dienų žavėjausi Maironio, S. Nėries, K. Kubilinsko, V. Valsiūnienės, P. Širvio kūryba ir svajojau, tik svajojau kurti taip, kaip jie kūrė, todėl ir nesistengiau savo kūryboje ieškoti kažko išskirtinai naujo, žavėjausi anais lietuviško kaimo pamiltais poetais ir tai buvo mano sielos minčių takelis... Nors, kita vertus, aš nuoširdžiai vertinu visus kūrėjus, nesvarbu, ką ir kaip jie bekurtų. Todėl linkiu visiems, kas tik turi tam polinkį: kurkite, rašykite, tik tuo mes žadinsime savo tautos kūrybinę dvasią, kuri pastaruoju metu, mano nuomone, vis dar šiek tiek prigesusi. O kad nekalbėčiau tuščiai, dalinuosi su jumis, mielieji, ir ši kartą, savo kūrybą papildydamas, naujomis eilėmis. Su geriausiais palinkėjimais...

Jūsų Romas

Turinys

LAISVOJI POEZIJA	7
AKMUO	7
AŠ MAČIAU ŽVAIGŽDELĘ ŠVIESIĄ	8
AŠ SENAS KELEIVIS.....	9
ATEINANTIEMS.....	10
AŽUOLAS.....	11
BERŽŲ PALAUKĖJ	12
GAL KADA PRISIMINSI.....	14
GEGUTĖS	15
ILGESIO DRAUGEI.....	16
JEIGU TAU MANE MYLĖT NEMIELA.....	17
KAM UŽMERKEI AKIS?.....	18
KELIAUSIU IŠ NAUJO.....	20
LIETUVA	21
LIETUVIŠKA LOGIKA	22
MEILĖS VARDĄ ŽINO UOSIAI.....	23
MELAGIUI.....	24
MES LIKOM VIENI DU.....	25
MES NEGRĮŽOM	27
MŪSŲ LAISVĖS DIENOS	28
NELAUK, AŠ NEATEISIU	29
NEREIKIA MAN MEILĖS	30
RUDENS NAKTY.....	31
SKAUSMŲ BEDUGNĖ.....	32
SUGRĮŽK, PAVASARI... ..	33
TAU, LIETUVA.....	35
TAVĘS AŠ PASIILGAU	37
TOKS GIMIAU	38
VILTIS.....	40
NOTIGALOJE.....	42
ANT GYVENIMO SLENKSČIO.....	43
AŠ LAIKO ŽINGSNIAIS NEMATUOJU... ..	44
AŠ PAS JĄ SUGRĮŽAU	45
ATLEISK MUMS, LIETUVA	47
ATMINIMAI SUGRĮŽTA.....	48
BALADĖ APIE PANDĖLĮ	50
BALTAS SNIEGAS	52
BE RIBOS.....	54
BUVO NAKTIS.....	55

DAR NORĖČIAU SUGRIŽT.....	56
DAR PABŪKIM.....	58
DĖKOJU TAU.....	59
DIEVE, GELBĖK UKRAINĄ!.....	60
GAL TAIP IR REIKĖJO... ..	61
GESO ŽVAIGŽDĖS NAKTIES TAMSUMOJE	62
GYVENIMAS – DUOBĖTAS MŪSŲ KELIAS.....	63
GYVENIMAS – MŪSŲ SVAJONĖS	64
GYVENIMAS TIK KARTĄ DUOTAS... ..	65
IDIOTIŠKI PAKVAILIOJIMAI.....	67
ILGAI Į LAISVĘ ĖJOME	68
KAI GALVOJE ŠVILPĖ VĖJAI.....	69
KAI ŽYDI SODAI.....	70
KAS TROŠKO LAISVĖS... ..	72
KAŽKUR SKAIČIAU, KAŽKUR GIRDĖJAU.....	75
KEISTOS MINTYS.....	76
KIEKVIENAS NEŠAME LIKIMO KRYŽIŲ.....	77
KOL DAR SAULĖ ŠVIEČIA	79
LAIŠKAI	79
LAISVĖS KELIAS.....	81
LAISVĖS VĖJAS	82
LIETUVA – MANO MYLIMAS KRAŠTAS	83
LIKIMAI.....	85
LIKIMAS – NE ŽAIDIMAS	86
MAN LIKIMAS TAVE DOVANOJO	87
MASKOLIAI LAUKIA.....	88
MES ILGAI APIE LASVĘ SVAJOJOM	89
MES UŽ PINIGUS LAISVĖS NEPIRKOM	90
MYLĖK	91
MINTIES GALIA.....	93
MOTINOS RAUDA	94
MUMS NESVARBU TIE TURTAI... ..	95
NETEISK MANĖS	97
NETIKĖK	98
NEUŽGESINK.....	99
NUO VAIKYSTĖS DIENŲ	100
PAMILAU GIMTO KAIMO GRAŽUOLĘ... ..	101
PAŠAUK MANE.....	102
PAŽINK MANE... ..	103
PER TOLI NUKLYDAU.....	104
PO TŪKSTANČIO METŲ.....	105

PRAEITIES GODOS.....	106
PRIE SENO GLUOSNIO	107
RAMUNIŲ ŽIEDUOSE	108
RUGPJŪČIO NAKTY.....	109
SALDAINIO ŠIRDIN NEJDĖSI.....	109
SAPNAI	110
SU ILGESIU	111
SUGRAŽINK MAN TIKĖJIMĄ.....	112
SUGRĮŽK IŠ PRAEITIES.....	113
SUSTOK.....	115
SVAJONĖM GYVENAU.....	116
TIK PRISIMINKIM.....	118
TOKIA BŪNA LEMTIS	119
TU MAN ESI VIENINTELĖ	120
TU PATIKĖK MANIM.....	121
UŽMIGO SAULĖ VAKARUOS.....	122
VARDADIENIS – GRAŽIAUSIA MŪSŲ ŠVENTĖ	123
VEIDRODŽIO ŠUKĖ	124
VIENINTELĮ KARTĄ	125
ŽADĖJOM SUSITIKTI.....	126
MINČIU SRIUBA	128
LIKIMO KRYŽIUS.....	129

Pirmas skyrius
LAISVOJI POEZIJA

Šiame skyrelyje publikuojami eilėraščiai buvo kurti ir užrašyti maždaug 1960–1985 m. Iš įvairių rankraščių perrašiau juos rašomąja mašinėle ir sudėjau pagal metus (1960 m.; 1976 m.; 1978m.; 1985 m.), į atskiras savilaidos būdu sudarytas knygutes, pavadinęs jas „LAISVOS POEZIJOS RINKINĖLIAIS“. Iš 260 užrašytų ir 1968 m. sovietinių saugumiečių konfiskuotų eilėraščių, minėtuose rinkinėliuose jų teliko apie 160, iš kurių šiam skyreliui atrinkau 28. Tai mano kūrybos pirmieji žingsniai.

AKMUO

1977 07 10

...kartais ir su akmeniu pasišneku...

Ar sunku tau gulėt, akmenėli?
Pasakyk, ar sunku?
Gal norėtum pakilt debesėliu
Virš gimtinės laukų?

– Ne, pakilt niekada nenorėčiau,
Juk turiu aš namus,
O jeigu ir namų neturėčiau,
Sau gulėčiau ramus.

Ne aš vienas, čia daug akmenėlių...
Čia mes kritom žvaigždėm,
Į kapelių geltonąjį smėlį
Mus įrašė raidėm.

Niekada debesėliu nebūsiu,
Man nelemta išdžiūt,
O jei kartais nuo laiko supūsiu,
Manau – turi taip būt.

AŠ MAČIAU ŽVAIGŽDELĘ ŠVIESIĄ

1978 01 30

...tik šiaip mintimis buvo malonu pažaisti...

Aš mačiau žvaigždėlę šviesią
rudenio nakty.
Į mane rankas ji tiesė,
buvo jau arti.

Tiktai juodas debesėlis
nedavė paliest
ir tas mielas žiburėlis
man nustojo šviest.

Jos labai labai ilgėjaus
ir dabar ilgiuos...
Ieškau rudeninių vėjuos
pamestos rugiuos.

Ieškau kaime po žilvičiais,
kvepiančiam šiene...
Gal surasiu kur netyčia
ežero dugne...

Gal ant lapo, gal žiedely,
gal baltam delne...
Pamatysiu tą žvaigždėlę
nors trumpai sapne.

Ieškau, laukiu, kankinuosi
ir nesuprantu...
Gal jau niekad nežinosiu,
kur, žvaigždele, tu.

Ir pamiršiu tavo vardą,
šviesi tu kitiems...
Ne visi žvaigždėlę randa,
skirta – ne visiems.

Aš mačiau žvaigždėlę šviesią
rudenio naktį.
Į mane rankas ji tiesė,
buvo jau arti...

AŠ SENAS KELEIVIS...

1976 07 18

...kryžiaus ženklų paženklinti atėjom ir išeisim...

Aš – senas keleivis,
aš – kryžius prie kelio,
aš Kristaus šešėlis esu.
Sustokit, praeiviai,
nulenkite galvas –
į sielas jums šviesą nešu.

Ar žinote, žmonės,
kaip amžiai praeina
su vėliavom, herbais tautų?
Jūs laisvę vergijon
gyvenimo kaina
parduodat su kryžiais kartu.

Ateikite, žmonės,
iš amžių kelionės,
prikelkit senolių laikus...
Atveskit į kelią,
į Didįjį kelią
paklydusius savo vaikus.

Sustokit atėję
parimusiais kryžiais,
kai laisvės jums varpas vėl gaus,
kai juostom trispalvėm
apjuosim Tėvynę
prie Baltijos žydro dangaus.

Jei laisvę mylėsit,
jums amžiais budėsiu
ant tėviškės žemės šventos.
Sustokit, praeiviai,
nulenkite galvas
parimusiajam kryžiui Tautos.

ATEINANTIEMS

1976 12 15

*...mes nežinom, kas, kodėl ir iš kur
atėjom – nežinom ir kur išeisim...*

Jei išeičiau aš rudenio darganoj,
Jūs nebarkit likimo žiauraus...
Gal aš jam reikalingas, gal artimas,
Jei pakilt į padangę दौरaus.

Tiktai skaudų vienintelį ilgėsį
Padalinkit šį kartą perpus,
Žemėj tūkstančiai motinų ilgisi –
Šiandien mūsų likimas trapus.

Man nereikia vainikų, nepinkite,
Man nereikia, neskinokit gėlių
Ir žvasigždžių nuo dangaus man nerinkite
Ir neklaidžiokit amžių keliu.

Gal pamilot jūs šitą gyvenimą
Ir apsvaigot nuo žemės šviesos?
Jei suradote tokį išganymą –
Nesupratot likimo tiesos.

Iš kurio jūs pasaulio ateisite,
Nežinau ir žinot neturiu...
Nežinau, į kurį jūs nueisite,
Juk ne aš jums likimą skiriu.

Jūs – žolė, Jūs – žiedai, Jūs – žydėjimas,
Jūs – žmogus, Jūs – gyvybės versmė...
Jūs – kova, Jūs – kančia, Jūs – laimėjimas,
Jūs – vergijos ir laisvės giesmė.

AŽUOLAS

1977 07 13

*...po qžuolu gimiau, po qžuolu užaugau,
Ažuolai mus gynė – mūsų Laisvę...*

Žaibus perkūno nugalėjęs,
Žmonijos šimtmečius skaičiuoju,
Jums laisvės pranašu atėjęs,
Galingai AŽUOLU žaliuoju.

Nekaltinkit manęs, jei niekšų gauja
Prie mano kojų lies nekaltą kraują,
Nelaimę jiems šventai išpranašauju,
Likimo ta pati prasmė – ne nauja.

Aš – tvirtas Ažuolas, vaikai man – ažuolėliai,
Dar daug gandų patirsiu šiam kely.
Ilsėkitės pavargę Girių Sakalėliai
Ir prie namų, ir nuo namų toli.

Ilsėkitės ramiai, o aš budėsiu,
Kad nieks ramybės jūsų nesudrumstų,
Kad Laisvė amžinai žydėtų
Čia ties kiekvienu žemės grumstu.

BERŽŲ PALAUKĖJ

1977 12 2–7

*...Tiems, kas savo galveles už mano Gimtinę brangiąją
paguldė...*

Aš atėjau pavasarį,
kai skleidės pumpurėliai
ant gležnų šakelių,
Aš atėjau,
kai žemėj sruvo ašaros,
kai lūžo lieptai
krantuose upelių.

Aš atėjau
su ilgesiu,
kai buvo maža
laimės kasdieninės...
Galvojau – skausmą
ašarom suvilgysiu,
Jėga išplėsiu iš laukų gimtinės.

Aš atėjau
žydėjime
gelsvų purienų
ir melsvų žibuoklių...

Širdim atleist už viską
jiems žadėjome,
krauju palaistę berželius svyruoklius.

Aš atėjau
mylėdamas
artųjų žemę,
Tautos paukštelių dainą,
kitiems gyvenimą
žadėdamas...
Ir išėjau, kaip ne visi išeina.

Aš atėjau čia
laukiamas
kaip naujas rytas,
šiltas vasaros dangus,
laukų gimtinės
šaukiamas,
tik šitai žemei vien brangus.

Aš atėjau
aidų aidais –
granata rankoje, o už manęs
gimti namai,
vaikučiai
nepraustais veidais...
Lenkiausi jiems žemai žemai.

Aš atėjau
ir išėjau,
kiti gyvi su ašarom
akyse laukė...
Tik žiedeliu
jiems atgijau
Pavasari beržų palaukėj.

GAL KADA PRISIMINSI...

1966 02 28

*...vaikiški prisiminimai kartais atveria akis,
bet tai – jau praeitis...*

Kai gegužis ateis,
Pasipuošęs žiedais,
Ir kažkur vakare gegužinėj
Tarp berželių žalių
Šoksi tu su kitais,
O širdis vis smarkiau plaks krūtinėj.

Prisiminsi tada,
Jog mylėjai kada
Tu iš kaimo Buivydžių tik vieną...
Ilgus laiškus rašei,
Nepamiršti prašei
Ir ateinant jo laukei kas dieną.

Daug gal metų praeis,
Mūsų skruostai pagels
Ir laišakai tie, kuriuos man rašei...
Pasiilgus dažnai
Prie senosios obels
Tyliai lauksi manęs dar ilgai.

Gal praverkus akis
Per dienas ir naktis
Jų iš skausmo sumerkt negalėsi...
Kai po laiko supras
Ir manoji širdis,
Bet tada tu jau kitą mylėsi.

Metai upėm nubėgs,
Kaip šešėliai praeis
Ir gyvenimas mūsų pro šalį...

Tik daugiau niekada
Po žilvičiais žaliais
Per naktis nerymosim prie kelio.

GEGUTĖS

1967 m.

...pienburnio pamokymai mokytiems...

Ar teko jums kada sutikt GEGUTĘ
Rudom akim, apskrudintais plaukais
Ir ar mylėjot jūs ją nors truputį,
Ar bėgot basas paskui ją laukais?

Pirmoji meilė – tai tikrai ne juokas,
Palieka gilią žaizdą širdyje,
Taip sakė man seniau dar toks APUOKAS
Kažkur ant slenksčio dėdės pirtyje.

GEGUTĖS visad myli po truputį,
Jų žodžiais netikėkit niekada,
Jei tektų nors kada su jom pabūti,
Tik niekad nebučiuokit jų tada.

.....
Merginos, jūs nebūkite kvailutės,
Katėm težaidžia tik maži vaikai...
Patampo jas už uodegos trumputės,
Tik meile žaisti uždrausta griežtai.

ILGESIO DRAUGEI

1976 m.

...ir liko tik mažas žemių kauburėlis...

Tu nutilai tarsi daina skambėjus,
Tu man likai kaip sapnas praeities,
Likai tu ilgesio skaudus šešėlis
Kažkur giliai kamputyje širdies.

Tu man likai gyvenimo lašelis,
Trapus, mažytis ir labai brangus,
O kažkada buvai tik vienas kelias,
Tik vienas kelias, žemė ir dangus.

Daug kryžkelių kartu praėjome...
Likimas mus išskyrė amžinai...
Prisiekėm, nepamiršt žadėjome,
Šiandien už meilę kalba pelenai.

Sakyk sakyk, kodėl tada nubėgai
Basa per pievas rudensio šalnom?
Aš laukiu čia, o tu jau miegi,
Pavirtus mano ilgesio dienom.

Sakyki, mažas žemių kauburėli,
Kiek skausmo ašarų sumynėme purve?
O kiek draugų pažįstamų šešėlių
Nuėjo amžiais tylūs pas tave?

Tai neliūdėki, miela mano drauge,
Jei ilgesys ir vaikščių namuos...
Miegok ramiai, juk mes tave praaugę
Gyvenimo kelionėj ir skausmuos.

JEIGU TAU MANE MYLĖT NEMIELA

1978 05 18

*...pagiriom visko prisigalvoji,
tik gyvenimas kartais padiktuoja savaip...*

Jeigu tau mane mylėt nemiela,
Išėsiu su nuotaika gera...
Ne kiekvienas turi šiltą sielą
Ir šiltesnių dar kai kur yra.

Tegu žydi vasarojui svėrės,
Medumi pakvipę dobilai
Ir save aš, ir tave pragėręs
Po berželiais snustelsiu mielai.

Atsibudęs vėl toliau keliausiu,
Pagiriom galva ilgai skaudės,
Tu mieliausia mano, tu brangiausia,
Tau grąžinsiu rūpestį širdies.

Tik atgal jaunystės negrąžinsiu,
Daugel skausmo ir dienų šviesių,
Kas man skirta, viską pasiimsiu,
Kas neskirta, tau dar paliksiu.

Supratau – likimo kelias vienas,
Nėr iš ko ir pasirinkt matau,
Pasiimsiu savo tamsias dienas,
O šviesiąsias atiduosiu tau.

Tik nekeik, aš viską jau prakeikiau,
Nepatogu juoktis iš kvailių...
Taip matyt jau buvo, taip ir reikia...
Pasiguosti dar šiek tiek galiu.

KAM UŽMERKEI AKIS?

1978 02 25

*...niekada neužmerk akių
ir, sekundeį sustojus, gali daug ko netekti...*

Kam užmerkei akis?
Nenuplausi skausmų ašarėlėm.
Jau tie metai toli
Ir atgal nebegrįš amžinai.
Kam užmerkei akis?
Juk vaikystėje meile tikėjom,
O iš meilės mums liko
Tik degėsių pilki pelenai.

Kam užmerkei akis?
Argi niekad manęs nemylėjai?
Argi meilė nebuvo
Nors sekundeį sustojus širdy?
Daug pavasarių buvo...
Daug žiedų laukuose nužydėjo...
Buvom mes kažkada...
Kažkada mintimis artimi.

O patyrę dažnai
Vėl prisimenam prarastą meilę,
Vėl pabunda viltis
Ir tą meilę sugrįžti prašai,
Bet tada nežinau,
Kam šypsojos likimas savaime,
Kam tos meilės per daug,
O kam liko tik meilės lašai.

Ir vėl stovime dviese
Pakelėj po žilvičiais aukštais,
Ir ant pirštų skaičiuojam
Tuo keliu praeituosius metus...

Rodos vakar tiktai
Mes skrajojom padangių skliautais
Ir gyvenimas buvo
Kaip pasaulis – be galo platus.

Neužmerk man akių,
Leisk į jas nors trumpai pažiūrėti,
Aš kas dieną jaučiuos,
Kad buvau tavo meilės vagis
Ir dabar nežinau,
Ar galėčiau iš naujo pradėti...
Bet jei meilė yra,
Aš tikiu – senos žaizdos užgis.

Pastovėkim kartu
Po rasotais vaikystės žilvičiais,
Pasvajokim ilgai, –
Tik svajonėse meilė graži...
Tik svajonių takais
Nors trumpai į vaikystę sugrįškim,
Kol padangėje švies
Mums žvaigždžių žiburėliai maži.

Kam užmerkei akis?
Ir lietus juk šiąnakt nelynoja,
O žilvičiai apgobę
Slepia mus nuo žvaigždėtos nakties...
Kam užmerkei akis?
Jos mane jau seniai paviliojo,
Tau širdyje slepiu
Dar mažytį lašelį vilties.

KELIAUSIU IŠ NAUJO

1985 05 12 Švedriškė

*...sunkus ir vargingas kelias laukia
be motinios palaiminimo...*

Aš nepamiršiu, miela mama,
Berželių tėviškės gimtų,
Jie ant kalnelių tyliai šlama,
Kai vėjai pučia iš rytų.

Laukuos vilnijo vasarojai,
Jaunystė bėgo tekina,
O tu varteliuose rymojai
Su skausmo ašara liūdna.

Gera žinau, manęs liūdėjai,
Brangioji mama, visada
Ir akimis dažnai lydėjai
Į tą kelelį su gėla.

Aš išėjau neatsiklausęs
Tavęs mamyte, iš tiesų,
O kur dabar man prisiglausti,
Jeigu toks svetimas esu?

Tegu aš ašarom nuplausiu
Savas ir svetimas žaizdas,
Arti prie žemės prisiglausiu...
Gal ji atleis visas klaidas?

Gal aš pavirsiu debesėliu,
Laukuos žaliuosiu berželiu...
Kažkas tą ilgesį įskėlė,
Kad užgesint jo negaliu?

Tai motinos širdis ir kraujas,
Tėvynei meilė jos šventa.
Keliausiu aš ir vėl iš naujo,
Tik su kitų skausmų našta.

LIETUVA

1977 09 07

...Lietuva per amžius – Lietuva...

Tu brangi gelsvam kalnelių smėly
Ir mediniam kryžių pakeleš,
Tai nudenk tamsių naktų šešėlį,
Tegu skausmo upės išsilies.

Ašarom nuplauk kelius dulkėtus,
Sugrąžinki į tėvų namus
Ir tegu rudens dangus žvaigždėtas
Pasitinka tėviškėje mus.

Apkabinki motinėlės rankom,
Nepažadink vygės supime,
Jei akyse ašaros vėl renkas,
Jas nušluostyk tėviškės žeme.

Nevaitok palaukėję po gluosniu,
Negraudink verksmais savų vaikų,
Tavo vardą širdimis kartosim,
Kai ištart bus lūpomis sunku.

Lietuva, tau amžių kalavijais
Sukapotas mėlynas dangus,
Kas netilpo pančiuose vergijos,
Tik šešėlis liko ne žmogus.

Lietuva – gili skausmų bedugnė
Ir to skausmo nieks taip nesupras,
Tik lietuvis kurstys laisvės ugnį,
Tik lietuvis Lietuvą atras.

LIETUVIŠKA LOGIKA

1978 01 27

*...Dievas yra ir tik jis geriau žino
ką teisti, o kam atleisti...*

Ne man suprast gyvenimo mandrybes,
Ne man tikėt įstatymų galia...
Aš valgiau vaisius jų karčios teisybės,
Tokia likimo duota man dalia.

Ne man klupot prieš viešpačius ant kelių,
Ne man kalbėt jiems atgailų maldas...
Dar neišdžiūvo ašarų upeliai,
Girdžiu vaikų ir motinų raudas.

Ne man suprast šėtono juodą dvasią
Ir jo nagų prakeiktus siekimus...
Visas kančias lyg dugno aš iškęsiu,
Visus savus ir svetimus skausmus.

Neduok man ėdalo – viltim maitinsiuos,
Nukirsk liežuvį – tau kalbės tylą...
Ir kaip, ir kiek mane tu bekankinsi,
Vis vien ji liks – lietuviška siela.

Nors aš ne pranašas iš miesto Galilėjos,
Ne Diogenas, ne minčių vagis,
Bet suprantu, jei žemėj kraujas liejas,
Tos žaizdos dar labai negreit užgis.

Ne man pasukt likimo sunkų ratą,
Ne man nulemt jums ateitį ir sau,
Bet aš žinau – likimas geriau mato,
Tik juo tikiu ir balso jo klausau.

Ne man prikelt iš pilkapių galiūnus,
Surinkti amžių pelenus tautos,
Galiūnai miršta ir jų pilys griūna,
O jų klaidas vėl amžiai pakartos.

Ne man nuteist paklydusį pasaulį,
Jis pats save be gailesčio nuteis.
Nuteis ir tuos, kurie dalino „saulę“,
Dalino „laisvę“ kruvinais delnais.

Nuteis likimas juos, kaip amžiai teisia
Ir nesuprasim: Kas? Iš kur? Kodėl?
Nes mes atėjom, einam ir praeisim,
Tik ne visi ištardami SUDIE.

MEILĖS VARDĄ ŽINO UOSIAI

1979 03 27

*...meilės vardą žinom visi,
tik ne visada drįstam jį ištart...*

Kai nuo vėjo svyra uosiai,
Žemė kvepia dobilais.
Nerandu tavęs žieduose,
Greit saulutė nusileis.

Kur ieškoti, kur surasti
Savo žiedą tarp žiedų?
Ką mylėti, ko nekęsti,
Nes jo niekur nerandu.

Kur atrasti tikrą žiedą?
Akys dairosi aplink...
Jeigu ašaros tau rieda –
Patį pirmą pasirink.

Meilės nieškok žieduose,
Žiedas myli ne iškart.
Meilės vardą žino uosiai,
Tik negali jo ištart.

MELAGIUI

1984 m. Švedriškė

*...melagis melavo, važiavo, užkliuvo,
pargriuvo, atsikėlė ir toliau meluoja...*

Užgyja žaizdos, kulkomis pervertos,
Praeina skausmas gyjančia žaizda,
Tik melo žodis, lūpomis ištartas,
Širdy neužsimiršta niekada.

Argi lengviau už melą pirkti tiesą
Ir būt vagim švenčiausių minčių?
Sunku ir patikėt, kodėl į šviesą
Mes bjaurų melą tempiam ant pečių.

Mes, rodos, nei carai, nei dvarų ponai,
Neturim ko prarast nei ką atrast...
Tegu prakeikti būna milijonai,
Jei melo žodžiais galim juos iškast.

Tegu prakeikti būna aukso rūmai,
Kurie ant melo stovi pamatų...
Jų neuždengs tamsiausi melo dūmai,
Nors melo upės lietūs iš krantų.

Girdžiu, kaip čiulba medžiuose paukšteliai,
Jaučiu, kaip pievos kvepia medumi...
Ir kas tave pakeist, pasauli, gali,
Nes tau visi melagiai svetimi.

Pagrok, melagi, man melagių valsa
Ir pameluok, kaip vakar melavai...
Rytoj melagius ant šakos pakarsim,
O vietoj jų pabliaus mums asilai.

MES LIKOM VIENI DU

1977 04 16

*...pavasaris gimdo svajones ir
išlieja jas posmų upeliais...*

Pamėlo nuo žiedų
Pavasario dangus –
Mes likom vieni du,
Pavasari brangus.

Mes žydintys krantai
Melsvųjų vandenų
Pamilome šventai
Gyvenimą dienų.

Ir žydinčiais krantais
Keliausime abu,
Takeliais išmintais
Be žodžių, be kalbų.

Mes tėviškės dienas
Sudėsime į dainas,
Kad meilė ir svaja
Netirptų ugnyje.

Jei ašaros riedės
Per skruostus srovele,
Nekaltinkit širdies,
Ji krito žvaigždele.

Ji ašarų lašais
Į žemę įsilies,
Negrižtamai išeis
Kryželiais pakeleis.

Pavasaris toli,
Pavasaris brangus,
Pražydo pakely
Rugiagėlėm dangus.

Žydėjom mes žiedais,
Vadino mus vardais,
O šiandien prie kelių
Mes rymom kryželiu.

Kai rudenio klevai
Pagels vėl nuo šalnų,
Išplauks visi laivai
Gyveniman dienų.

Gyvenimo dienas
Sudėsime į dainas,
Kad meilė ir svaja
Ištirtų širdyje.

MES NEGRĮŽOM

1976 05 20

...sovietinė melioracija išgujo mus iš gimtų namų...

Kai pušelės žaliaskarės
Ošė prie atslaimo,
Mes tada jauni išėjom
Iš Buivydžių kaimo

Mes žadėjom, kad pareisim
Iš šalies toliausios,
Kad į nieką neiškeisim
Tėviškės brangiausios.

Nepamiršim tų takelių,
Vasarojui brydžių,
Susitiksim po metelių
Ulyčioj Buivydžių.

Jau nugriovė mūsų gryčias,
Kiemus užakėjo,
Ant takelio į bažnyčią
Avižas pasėjo.

Ošia pušys žaliaskarės,
Ošia prie atslaimo,
Tiktai mes daugiau negrįšim
Į Buivydžių kaimą.

MŪSŲ LAISVĖS DIENOS

1977 04 23

...tik nelaisvėje – brangios laisvės dienos...

Ne iš pasakų šalies aš atėjau,
Ne iš gražių svajonių ir sapnų...
Gimtinės juodą duoną nurijau,
Likimą jums parnešęs dovanų.

Aš ne kitų galaktikų keleivis,
Aš ne iš kito svetimo dangaus,
Aš dulke ateinu ir išeinu vis,
Keistu ir paprastu vardu žmogaus.

Jūs keikiat motinas, kurios mus gimdo,
Jūs trokštat mūsų ašarų karčių,
Jūs viską, kas gražu, sumindot...
Galbūt ir aš per daug už jus kenčiu.

Paskelbę taiką, keliat aukštyr kardą,
O mūsų laisvė mums – tai vergija.
Jūs surenkat žvaigždes ir vėl išspardot
Ir laisvės dienos lieka tik svaja.

O dienos, brangios mūsų amžių dienos,
Tamsesnės jūs už rudenio naktis...
Kodėl šiandien, kodėl šiandien tuos vienus
Tuos pat kartoju žodžius ir mintis?

Nors ir toli lig mėlų Baikalo
Kasdien sugrįžta mintys ir sapnai...
Mes laukiam grįžtant jų prie Kūčių stalo,
Kurie užmigo žemėje tenai.

O dienos, brangios mūsų laisvės dienos!
Tamsesnės jūs už rudenio naktis...
Kodėl šiandien, kodėl šiandien tuos vienus,
Tuos pat kartoju žodžius ir mintis?

NELAUK, AŠ NEATEISIU

1985 m. vasaris. Švedriškė.

*...jis paprašė, aš sukūriau, o kai užrašiau ir man
patiko...*

Nelauk manęs, aš neateisiu,
Aš su kita jau gyvenu,
Nors tavo sode noksta vaisiai,
Bet aš tik svetimus skinu.

Širdis jausmų krauju apteko,
Pasruvo ašarom veidai,
Aš negirdžiu, ką lūpos sako...
Kodėl mane tu vėl žudai?

Jau mano rankos surakintos,
Aš josios vergas nuolankus,
Žadu mylėt ir nesiskirti,
Išlikt jai mylimas žmogus.

Sunku pasukt likimo laivą,
Nesuprantu ir nežinau...
Pasauly visko būna, gaila...
Kodėl jo nepaskandinau?

Kodėl kenčiu ir kankinuosi
Ir kam kitus dar kankinu?
Atleisk, bet tau nedovanosiu...
Daugiau brangiausių dovanų.

Sudie! Jau mano laivas plaukia
Už horizontų mėlynų
Ir tu manęs daugiau nelauki,
Aš jau pas kitą išeinu.

NEREIKIA MAN MEILĖS

1982 m. lapkričio 4 d. Švedriškė.

*... Kartais taip norisi sukurt ką nors ypatingo, o kai
sukuri, visos banalybės išlenda į paviršių...*

Nereikia man meilės, nereikia,
Mylėjau aš daug ir tikrai...
Kam visos mane dabar keikia,
Nežino nei pačios gerai.

Petrutės, Onutės, Marinos
Vis glaudės arčiau prie širdies...
Dėl meilės beprotės kankinos
Ir sakė, kad Dievas padės.

Tas dienas nusinešė metai,
O aš vis ilgėjaus kitos...
Ir ta, matyt, viską suprato,
Jog asilui reikia šventos.

Nedrąsiai jinai pažiūrėjo,
Nedrąsiai priėjo arčiau
Ir širdį žvilgsniu pakerėjo.
Tokios dar tikrai nemačiau!

Ir buvusias spyriau į šalį,
Manęs jos gailėjo – žinau,
O aš, apkabinęs berželį,
Svajonėm gražiom gyvenau.

Jos laukiau ir naktį, ir dieną,
Iš ilgesio plyšo širdis,
O ji, pasirodo, ne vieną
Panašų mylėjo išvis...

Petrutės, Onutės, Marinos
Gal juokės, gal keikė mane,
O siela, o siela kankinos,
Kai jas bučiavau tik sapne.

Nereikia man meilės nereikia –
Sakau aš visiems atvirai...
Tas pats man, ar myli, ar keikia –
Gyvensiu! Mat ją aitvarai...

RUDENS NAKTY

1970 07 23

*...tas nelemtas ilgesys, kai susimaišo
su nostalgija – nors ir verk...*

Kas valgė šianakt tavo bučinius,
Kai lapai krito rudeninėj mėnesienoj,
Tarsi pažertus duonos trupinius,
Kas rijo godžiai lūpom ir blakstienom?

Aš nežinau, kur tu šianakt beldiesi,
Kitam krašte, o gal gimtoj sodyboj
Renki rasas rudens klevų pavėsy
Nuo lapų byrančių laimingų metų knygoj.

O aš verkiu, kad jau ruduo už lango,
Sugrubo pirštai boboms nuo darbų...
Kiaušiniai, sako ir medus pabrango...
Kiek daug visokių bobiškų kalbų.

Nerūpi man tos šnektos kasdieninės,
Ruduo paliko skriaudą, tu žinai,
Kai prie namų senų klevų gimtinės
Mes tądien išsiskyrėm amžinai.

Lyg laumės bėgančios tolyn į begalybę –
Naktim sapnuose tavo bučiniai...
Klevai prie kelio šakomis sukibę,
Lyg tavo lūpom šnabžda man tyliai.

O tu neverk ir gelstančioj palaukėj
Šakelę rudens klevo skindama...
Mes išsiskyrėm, o jinai dar laukia
Aukštai padangėj šviesą žerdama.

Maža maža, trapi dangaus žvaigždėlė,
Jos amžiais nieks tenai neužgesys...
Nors ji seniai surado savo kelią,
Bet mus ir šiandien riša ilgesys.

SKAUSMŲ BEDUGNĖ

1977 12 07

...žengei žingsnį ir...

Gili gili bedugnė
Prie mano kojų tyliai –
„Nebūsiu aš laimingas“, –
Kartoja paslapčia...
Kažkas mane nugirdė,
Kažkas mane apvylė,
Kažkam tarsi skolingas
Jaučiuosi kartais čia.

Jei ašarom pravirkčiau,
Bedugnę tą užliečiau
Ir skausmą paskandinčiau
Kartu su savimi.
Jau niekada pasauly
Daugiau taip nemylėčiau,
Jau niekada nedegčiau
Vien meilės ugnimi.

Kai praeities miražas
Akyse raibuliuoja,
Atrodo, lyg nebuvo
Vaikystės ir žiedų,
Prie žemės prisiglaudęs
Jaučiu, kaip ji dejuoja...
Gal ji mane apvylė
Įpylusi nuodų?

Gili skausmų bedugnė –
Ne pragaro gelmėse,
Šitam žmonių pasauly
Kiekvieną aplankys.
Už ką kentėjom vakar,
Už ką rytoj kentėsime
Dar nieks mums nepasakė
Ir nieks nepasakys.

SUGRĮŽK, PAVASARI...

1979 02 16

*...pavasariniai vėjai vaikystėje
paliko užkaltus namų langus ir duris...*

Sugrįžk, pavasari, vaikystės vėjais,
Kai svyra uosiai prie gimtų namų,
Sugrįžk likimo ašaras išliejęs
Senom pėdom – gimtinės arimu.

Sugrįžk, pavasari, kai aušta rytas,
Kai mūsų širdys netveria džiaugsmu,
Nuplauki veidus purvais užtaškytus,
Sugrįžk be ašarų ir be skausmų.

Tušti kiemai, užkaltos pirklių durys
Tave pasveikins jau kitu balsu,
Sugrįžk, pavasari, seniai nebuvęs,
Sugrįžk taip lauktas, mylimas visų.

Sugrįžk, pavasari, per šaltą pūgą,
Per tamsią naktį vieškeliais žvaigždžių,
Sugrįžk, mes laukti nepabūgome
Ir lauksime, kaip laukėm nuo pradžių.

Sugrįžk, pavasari, ryškiom pašvaistėm,
Sugrįžk žydėjimu naujų žiedų,
Prikelk aušras, kurias krauju mes laistėm
Iš savo kūno srūvančių žaizdų.

Tegu laikai nauja aušra sušvinta
Ir kuo daugiau aušros bus spindulių,
Tauta, vergijos metų iškankinta,
Pasuks nauju gyvenimo keliu.

Sugrįžk, pavasari, į mūsų širdis,
Atverk užkaltus langus ir duris,
Sugrįžki džiaugsmo ašarom pagirdyt,
Sugrįžk, kai grįžta žemėn vyturys.

Sugrįžk, pavasari, Tėvynė laukia,
Suteik gyvybei jos naujų jėgų,
Kai Nemune šalti ledai išplaukia,
Išplauks ir mūsų ašaros tegu.

Sugrįžk, pavasari, kai žydi sodai,
Miškuos žibuoklės šypsos mėlynai...
Gal savo laukimu mes tau pabodom?
Bet tu mums nepabosi amžinai.

TAU, LIETUVA

1978 01 18

...Lietuva – mano kelias, mano ateities vizija...

Lietuva, žinau –
neilgas mano kelias...
Pas tave svečiu tik atėjau.
Aplankiau tave, brangi šalele,
aplankiau ir tyliai išėjau.

Palikau aš tau
tik sunkią vargo naštą,
o ne kalnus deimantų brangių,
nes labiau mylėjau tavo kraštą,
tavo dangų mėlynų akių.

Gal per daug aš tau
ir ašarų išliejau,
gal reikėjo džiaugtis – ne liūdėt...
Lietuva, o kaip tave mylėjau...
Kas galėjo dar kitaip mylėt?

Nemačiau tavęs
keliuos laisvųjų vėjų,
neregėjau rytmečių šviesių
ir buvau teistuoju – ne teisėju
tik vergijos prietarų tamsių.

Lietuva, pažvelk
į pilką kauburėlį,
į takelį, į tėvų namus...
Kam tiek daug mes ašarų išliejom
tarp savęs dalindami skausmus?

Lietuva, pažvelk
į tamsų šiaurės dangų,
ten ant slenksčio krykštavo vaikai,
ten vaikystės atminimą brangų
prie užkalto lango palikai.

Lietuva, pažvelk –
aplink laukai žaliuoja
ir vėl kyla dūmai palengva...
Tamsių girių aidas atkartoja, –
Lietuva! Tėvyne! Lietuva!

Lietuva, pažvelk,
aš prie tavęs laimingas,
su tavim nelaimėj ir varge.
Jeigu vieną kelią pasirinkom,
tai ir eisim tuo keliu drauge.

Nors širdy jaučiu –
neilgas mano kelias,
nesvaigina toliai svetimi.
Lietuva, brangi tėvų šalele,
amžinai likau su tavimi.

Prie tavęs arti
galėjau prisiglausti,
prie tavęs jaučiausi žmogumi.
Neišdrįso nieks manęs paklausti,
ko širdis liepsnojo ugnimi...

Ir kam sudegė
karšta karšta jos meilė,
ko išblėso degus žarija
ir paliko tik dulkelė saujoj,
tik maža smiltelė kelyje.

TAVĘS AŠ PASIILGAU

1967 06 12.

*..anų žilvičių jau neliko, alyvos nužydėjo,
tik aš likau su savo keistokais prisiminimais...*

Tavo akių žvilgsnio
aš labai jau pasiilgau...
Pavasariai seniai
upelius išnešė ledais,
išbėgo dienos vasaros keliais
ir žiemos naktys ilgos
ir palikai tu man metus
nevystančiais žiedais.

Neverk, aš niekad nebegrįšiu
kaiman po žilvičiais,
nerinksiu ašarų kas rytą
išbarstytų po lapus...
Kasmet žydės alyvos
tavo kieme šalia gryčios,
kasmet ruduo, kasmet žiema,
kasmet pavasaris vėl bus.

Likau aš vienas tarsi pasakoj
medžiu parimęs
ir išėjau gyveniman laisvai
savais keliais.
Nesmerk manęs,
tikriausiai buvo skirtas toks likimas,

jeigu širdis tyra,
ji viską man atleis.

Jeigu bus šalta,
žiemą aš prie pūgos prisiglausiu,
jeigu bus karšta,
vasarą upelį apkabinsiu
ir širdyje ilgai,
ilgai tave dar jausiu,
kantriai kentėsiu, ilgai tave
labai ilgai atminsiau.

TOKS GIMIAU

1985 05 23 Švedriškė.

...toks gimiau, toks gyvenau, toks ir mirsiu...

Žalios nendrės,
Žalias miškas,
Vandenys žali.
Žalios pievos,
Žalios lankos,
Tiktai tu toli.

Žalios upės,
Žali gojai
Ir laukai žali.
Žali uosiai,
Žalios pušys
Supas pakely.

Ošia medžiai,
Ošia bangos,
Tokia vienuma...
Tavo akys...
Tavo rankos...
Kur tu, mylima?

Laukiu dieną,
Laukiu naktį...
Vakarais, rytais,
Laukiu linksmas,
Laukiu liūdnas
Ties žaliais krantais.

Pasiilgau
Tavo žvilgsnio
Ir širdies tavos.
Tavo žodžių,
Tavo juoko
Vasaros miškuos.

Pasiilgau
Tų žilvičių,
Tų beržų žalių,
Tavo skruostų,
Tavo lūpų
Ir akių gilių.

Aš laimingas –
Laimingiausias,
Kad tave myliu,
Nors praėjo
Mūsų meilė
Pilku takeliu.

Gal sugrįš,
O gal ir ne jau...
Bus kita diena...
Tiktai tu,
Tik tu, jaunyste,
Liksi vis jauna.

Ir gražiausiais
Atminimais
Bėgsiu pas tave,
Kol pavargsiu,
Kol pailsiu
Tolimam krašte.

Jeigu liūdna,
Aš paverksiu,
Žinau – bus ramiau,
O jei linksma
Nusijuoksiu,
Nes jau toks gimiau.

VILTIS

1977 10 21

...viltį į širdį sudėjau, o gavosi, kaip visada...

Viltis – tai žiedas, kvepiantis toli,
Viltis – tai sapnas ateities,
Viltis – vargų ir liūdesio kely,
Dienos darbe ir poilsy nakties.

Viltis – širdies ir židinio ugniakuras,
Viltis – namų gimtųjų šiluma,
Vaikystės rytas ir senatvės vakaras,
Viltis – brangiausia bevilčio mama.

Basi dar lakstėm pievom ir takeliais,
Tirėjom viltį – augsim dideli,
Bet greit prabėgo rūpesčių meteliai,
Dabar kita gyvenam viltimi.

Kai širdyje vilties ugnis liepsnoja,
Gyvent norėtum, rodos, amžinai...
Kur tik eini, tau žingsniai pakartoja –
Turėkim viltį, nes brangi jina.

Su viltimi mes einame prieš vėją,
Ne viskas gali bet kuriam patikt,
Nes šį pasaulį ašarom aplieję,
Su viltimi turėsime palikt.

Antras skyrius

NOTIGALOJE

*Šiais metais sueina 75 metai, kai 1946 m. gruodžio
12 d. Notigalos pelkėse bunkeryje žuvo dvylika Lietuvos
partizanų, kurių kūnai vėliau buvo išniekinti
Panemunėlyje ir Pandėlio miestelyje ant grindinio, po
to sribų sukapoti ir sumesti į šulinius ties buvusiu žydo
Mendelio malūnu.*

Narsūs jauni vyrai Aukštaitijos krašto
Būrin susirinko ryžto kupini,
Pasišventę ginti savo gimtą kraštą
Ir pasiaukoti visa širdimi.

Nieks neklaus, už ką juos į miškus išvarė
Ginti savo žemės, laisvės Lietuvos,
Priglaudė juos girių eglės žaliaskarės
Ir su atėjūnais jie šventai kovos.

Notigalos pelkėj, miškų glūdumoje,
Bunkeryje degė blankus žiburys
Ir nuo šalčio stingo vyrų rankos, kojos,
O laukuos klajojo nekviestas šiaurys.

Kai naktis bemiegė minutes skaičiavo,
Vyrai kantriai laukė lemiamos kovos
Už tėvus ir brolius, už Tėvynę savo
Ir už žalią girią, žemę Lietuvos.

Per miškus atskriejo kaiman šūvių aidas,
Rytuose dar brėško saulė kruvina,
Ji krauju aptaškė partizanų veidus,
Krauju nusidažė brėkstanti diena.

Kulkos pasalūnės su mirtim atskriejo,
Krito narsūs vyrai sniego pataluos.
Jų veidai pabalo nuo šiaurinio vėjo,
Jų vardus minėsim posmuose dainos.

Krauju apsitaškė ir motinų širdys,
Kai mieste ant bruko guldė jų vaikus,
Bet kodėl tas sribas buvo toks beširdis?
Amžinai prakeiktas jis per amžius bus.

Dvylika jų žuvo laisvės nesulaukę:
**Auksaburnis, Jumba, Bermonas, Meška,
Batiuška, Joniukas, Žvirblis, Šturka,
Astras...**

Juos klasingai kirto nelemta kulka.

Žiogelis, Meškiukas ir dvyliktas **Uosis...**

Krito jauni vyrai kaip lapai rudens...
Mes juos prisiminsim vakaro maldose,
Amžinai jie mūsų širdyse gyvens.

2021 m. gruodis

ANT GYVENIMO SLENKŠČIO

Kas tave šiam pasauly sukūrė,
Juk ir pats to suprast negali...
Ne visi gi į debesį žiūri...
Ne visi. Ne visi. Ne visi.

Ne visi lygioj vietoj paslysta,
Ir praeina siauru takeliu,
O jei buvo kam lemta paklysti,
Randa kelią tarp šimto kelių.

Ne visi šventes svetimas švenčia...
Kiekvienam savas laikas ateis...
Ir čia pat, ant gyvenimo slenksčio,
Mus likimas pakvies ir nuteis.

Kažkam teks ir brangiau sumokėti,
O kai kam gal visai nekainuos...
Negali juk bet kuo patikėti
Ir išmesti žodžius iš dainos.

Tai sustok ant gyvenimo slenksčio,
Kai naktis dangaus skliautą užklos,
Kad galėtum tą laiką pralenkti
Dausose amžinosios tylos.

2022 m.

AŠ LAIKO ŽINGSNIAIS NEMATUOJU...

senų žaizdų – verčiau neprisiminti

Aš laiko žingsniais nematuoju
Ir neskaičiuoju dangujų žvaigždžių,
Nors kartais vis gerai dar pagalvoju –
Galbūt pradėt reikt viską nuo pradžių...

Slapčia sugrįžt į šį kančių pasaulį,
Iš naujo suskaičiuot visas žvaigždes
Ir nusikeikt maskoliškai į saują,
Žvaigždė manoji juk vis vien užges.

Tik neužges viltis, kurion sudėjau
Brangiausius žodžius iš visos širdies,
Juk paprastai gyvenimą mylėjau...
Tai grįšiu pasitikt savos lemties.

Lemtis mane čia atvedė gyventi
Ir liepė džiaugtis savo likimu.
Gyvenimas nebuvo mano šventė,
Ši šventė buvo atėjūnų svetimų.

O aš svajojau ir tvirtai tikėjau,
Paslėpęs Laisvės viltį širdyje,
Žinojau – neatneš jos jokie vėjai...
Tiktai svajonės pildosi, deja.

Kiek daug svajonių aš viltin sudėjau,
Tikėjau ir antgamtinę jėgą...
Ne visos išsipildė, kuo tikėjau,
Bet tai dar – ne pasaulio pabaiga.

Praeina amžiai, grįžta naujos kartos
Ir vėl kartojam tas pačias klaidas,
O kai užstringam mes likimo vartuos,
Ilgai prisimenam senas žaizdas.

2023 01 20

AŠ PAS JĄ SUGRĮŽAU

*gyvenimas negrįžta,
tik mintyse sugrįžta prisiminimai*

Aš pas ją sugrįžau, bet aš jos neradau,
Mintys blaškėsi mano galvoje...
Nes tada pagaliau viltį jau praradau
Ir tie gluosniai tą patį kartoją.

Ilgai laukiau aš jos atsirėmęs tvoros,
Nors negreit, bet vis vien ji atėjo
Be širdies šilumos ir be meilės tyros,
Kurią man kažkada pažadėjo.

Galbūt ne visada gali žmogui patart,
Jeigu pats jis, kaip elgtis nežino...
Gal jai buvo sunku mano vardą ištart,
Jeigu kito vardu pavadino.

Taip prabėgo, praėjo tie metai toli,
Laikas skausmą širdy užgesino...
Tiktai gluosniai žali ten kažkur pakely...
Dar gerai tą istoriją žino.

Tik dabar supratau iš jos žodžių tartų,
Kiek tos meilės man buvo teskirta.
Tiktai vieno kažkaip aš dar nesuprantu,
Kas tuos gluosnius prie kelio iškirto.

Nors visų paslapčių aš atvert negaliu,
Jas laikau širdyje užrakinęs...
Jau negrįšiu atgal tuo pačiu takeliu
Ir neplėšiu širdies iš krūtinės.

Meilė būna tyra, meilė būna tauri,
Meilė būna žiauri ir klastinga...
Gali ja netikėt, jai keliai atviri,
Bet ji liks visada paslaptinga.

Tu ieškosi manęs, aš ieškosiu tavęs,
Gal kada vienas kitą surasim...
Ir taip bus amžinai... Kai tos žvaigždės užges,
Taip ir mes nejučiom čia užgesim.

ATLEISK MUMS, LIETUVA

2020 m. birželio 14

Atleisk mums, Lietuva, už kaimus nuteriotus,
Ištremtus Sibiran negimusius vaikus...
Stribų ir komunistų sąžinės parduotas,
Atleisk už tai, kas buvo, kas dar bus...

Atleisk už ežerus, dvarus „prichvatizuotus“,
Vagių ir sukčių užgrobtas žemes, miškus...
Atleisk už tuos, kurie vaidino patriotus,
O KGB-istams pardavė tautos vaikus.

Stribai – visi stribai ir žydšaudžiai prakeikti,
Tai šiukšlės, atmatos ir išgamos tautos...
Čia pat atsiprašau, kad juos pradėjau keikti,
Nes neturiu dabar jau ir minties kitos.

Man skauda širdį už peršautą kaimo kryžių,
Už brolių patiestą ant gatvės akmenų,
Už tą, kuris dėl laisvės mirti pasiryžo,
Palikęs mums tik mažą saują pelenų.

Atleisk mums, Lietuva, mes buvome išduoti
NKVD „stukačių“ – raudonųjų kraugerių.
Prakeikėm juos, kai pažadėjo mus „vaduoti“
Kerzinius batais „komunarų keturių“.

Atleisk mums, Lietuva, jei laisve netikėjom,
Bet viltį visada tausojom širdyje.
Dantis sukandę laukėm, vargom ir kentėjom,
Su ažuolais stovėjom amžių audroje.

Paminklus statėme Tėvynės išdavikų,
Tik ne saviems, o svetimos tautos vaikams...
„Dėkojom“ partijai ir gaujai bolševikų,
Kad šviestų saulė Stalino visiems laikams.

Ta „saulė“ švietė ir labai negreit užgeso,
Išdegino mums pusę atminties tautos.
Netekom brolių tūkstančių, tėvų ir sesių,
Netekome gražiausios praeities kartos.

Tai „padėkokim“ tiems, kurie ir šiandien žada
Sukurt laimingą rojų sukčių tautoje
Ir iš pakampių garbina vėl Kremliaus vadą
Čekistų kurmiai mūsų žemėj šventoje.

ATMINIMAI SUGRĮŽTA

2021 m.

Mano mielas gimtinės kampelis –
Per kalnelį takelis pramintas...
Tarsi mūsų gyvenimo kelias,
Tas takelis – KELIU pavadintas.

Tuo KELIU atminimai sugrįžta,
Kai pražysta pavasarį sodai,
Vėl prisimeni savo vaikystę,
Tarsi gimęs iš naujo atrodai.

Tuo KELIU garnizonai praėjo,
Liko pėdos ant tirpstančio sniego,
Prakeiksmas juos per kaimus lydėjo,
Kai kas naktį mus kėlė iš miego.

Ankstų rytą, vos diena prašvitus, –
Pasigirsta beldimas į langą...
Piktas balsas: „Atkrojte bandity!“ –
Trenkia tarsi perkūnas per dangų.

Atėjūnas už durų jau laukė...
„Kelkis, buože prakeiktas, iš miego!“
Kaip įtūžęs žvėris jis ten šaukė,
Kai tas „buožė“ į mišką pabėgo.

Takeliu per kalnelį, pro sodą...
Net šunelis kieme nesulojo –
Kito kelio į laisvę, atrodo, –
Jam nebuvo tada Lietuvoje...

Verkė Dievas, ant kryžiaus prikaltas, –
Stribų gauja į kaimą atėjo...
Jie neklausė: tu kaltas-nekaltas...
– Klaupkis, niekše, kol dar nenudėjom!

Iš toli atminimai sugrįžta
Tėviškėlės langų žiburėliais,
Ten, kur kruvinos sielos čekistų,
Naktimis slampinėjo šešėliais.

Niekada „laisvės“ jų nepamiršim,
Pusę amžiaus kančiom pažabotos.
Tremtinių ešelonai – į mirtį...
Miestų aikštės lavonais nuklotos...

Kaimas laukė, stebuklo ilgėjos,
Miškuose Laisvės aidas skambėjo,
Iš miškų sklido Laisvės idėjos,
Nors ta Laisvė ateit neskubėjo.

Dar visai neseniai išdundėjo
Šita gauja piktų bolševikų
Su sribais ir su savo idėjom...
Mums tik skausmo kalneliai teliko.

Stribai verkė ir ašaras braukė,
Kad neliko valdžios bolševikų,
O mes džiaugėmės LAISVĖS sulaukę,
Išgyvenom kančias, bet išlikom.

Mano mielas gimtinės kampeli,
Per kalnelį takeli pramintas,
Buvo pilkas gyvenimo KELIAS,
Jis toks buvo likimo mums skirtas.

BALADĖ APIE PANDĖLĮ

(2014 m.)

*1946 m. gruodžio 11 d. Dvylika Lietuvos
partizanų, žuvusių Skapagiryje, Notigalos pelkėse,
kurių kūnai buvo išniekinti Pandėlio miestelyje ant
grindinio, po to sribų sukapoti ir sumesti į šulinius ties
buvusiu žydo Mendelio malūnu.*

Lygumalas, kalnaliai nežymūs,
Karklynėliais apaugę kiemai,
Ten Gineišių, Buivydžių sodybos,
Ten ir mono tėvėlių namai.

Pandėly po mišių unt švintoriaus
Giminalas sustoja ratu,
Kaimo margos, barnai gaspadoriaus
Vaikštinėja miestėly po du.

Čia jaunystė kaip viesulas skriejo
Su berželiais žaliais pakely...
Tik Onoj per kermošių suėję,
Susitinkam dabar Pandėly.

Kažkada čia po pievas bėgiojau,
Kai berželiai dar buvo maži,
Po beržais apie meilę svajojau...
Kaip dangus ji man buvo graži.

Čia gyveno tėvai ir seneliai...
Augo medžiai, ir augo vaikai,
Bet tos dienos prabėgo pro šalį...
Vien tušti liko kaimo laukai.

Karas žmones skausmu surakino
Kruvini okupantų darbai...
Vienus varė *vaduoti* Berlyno,
Kitus guldė *ant bruco* sribai.

Greit prabėgo tos dienos, praėjo,
Kantriai laukėm sugrįžtant savų...
Tik sunkiausias kančias iškentėję,
Jie sugrįžo gimtinėn tėvų.

Apaščia tyliai tyliai banguoja,
O bažnyčioje skamba varpai...
Kas miestelyje galvas kapojo,
Anuos priglaudė šalti kapai.

Senas Mendelio stovi malūnas,
Šalia jo užversti šuliniai.
Partizanų ten niekino kūnus
Okupantų kviesti samdiniai.

Skausmo ašaras laikas nuplovė,
Jos išdžiūvo svajone trapia...
Aš kas dieną meldžiuosi už brolių,
Kuris guli bevardžiam kape.

Pandėly, Pandėly – Aukštaitijoj,
Ten ir čia mūsų žemė šventa.
Daugel metų kentėjom vergijoj,
Ir tas skausmas visėjo greta.

Krito vyrai tėvynės miškuose,
Krito žvaigždės padangių skliautuose.
Jie ten gimtojo kaimo laukuose
Mums palaukių berželiais linguos.

O tas pilkas ir tolimas kelias...
Užkalti kaimo gryčių langai,
Ir tas vienišas lauko berželis
Tuos laikus mums primins dar ilgai.

Pandėly, Pandėly, Aukštaitijoj
Tyliai skamba bažnyčioj varpai...
Jei ne visos dar žaizdos užgijo, –
Jas užgydys tie patys kapai.

BALTAS SNIEGAS

truputį mistikos

Kada pražysta obelys ir vyšnios,
Pavasaris vėl liejas iš krantų.
Nors aš tave labai gerai pažįstu,
Tik nežinau, ką šiandien myli tu...

Tik ne mane. Galbūt tik baltą sniegą,
Kuris ištirpęs virsta upeliu...
O aš sapnuoju ir šaukiu per miegą:
Tiktai tave! Tiktai tave myliu!

Ir akyse tas pats – tik baltas sniegas,
Sraunus upelis kupinas vandens
Su tirpstančiais ledais tolyn nubėga...
Kažkur išdžius ir vėl toliau sruvens.

Pavasari pražysta rojaus sodai,
Nes rojuje gyvena angelai.
Gali nepykt, bet man – visai vienodai, –
Kas ten gyvena... Gal ir tu žinai?

Bet aš galvoju, sėdžiu ir galvoju:
Iš kur tas sniegas, upės, ežerai...
Ir kaip tos mintys sutelpa galvoje?
Gal man su galva jau nebegerai?

Kodėl tas sniegas visada toks baltas,
Kodėl tos mintys kaip tamsi naktis,
Kodėl mėnulis amžinai toks šaltas...
Gal ten danguj paklydusi mirtis?

Prisimenu, kažką ir tau žadėjau...
Taip vienas sau gana ilgai mėščiau.
Ar tik nebus kokia čia panacėja?
Dar taip nebuvo kažkodėl anksčiau.

Dažnai prisimenu, kas ką mylėjo –
Kaimynas šunį, ožkas pririštas...
Kol dar kas nors dėl to neišprotėjo,
Tegu sau myli jie nors ir vištas.

Juk mes visi tarsi kokie bepročiai
Kažkur vis ieškom meilės prarastos,
Neprisiedam jos, kad būtų sočiai,
Lyg senus arklius traukiam iš brastos.

Manau, kad jau daugiau nesikartosiu.
Prabėgo metai pro akis risčia...
Kai skėsimė gyvenimo bangose,
Jau nieks neprisimins, kad buvom čia.

Šiandien visiems už viską aš atleidau,
Kas buvo, ko nebuvo kažkada...
Kai iš dausų ant žemės nusileidau,
Tada tik pajutau, jog širdyje – žaizda.

2022 m. gruodis

BE RIBOS...

Gal ką nors aš ir mylėjau,
Bet šiandien jau pamiršau...
Nors pamiršt ir nežadėjau...
Tai labai atsiprašau.
Mano meilę šuo apgraužė,
Jį pakoriau ant šakos.
Kas įstatymus sulaužė,
Prokuroras išieškos.

Šitie žodžiai prasmę turi,
Čia ne kvailio pramanai,
Kas tą peklą mums užkūrė,
Aš ir tu gerai žinai.

Tušti kloniai, tamsios girios...
Kažko liūdna Lietuvoj...
Girioj užkasėm didvyrius –
Vėjai švilpauja galvoj.

Laisve džiaugėmės daug metų,
Laisvė buvo be ribos,
Bet šiandien visi pamatėm –
Trūksta normalios kalbos.

Dangus naktimi užklotas,
Greit praeis tamsi naktis...
Apsisuks galvoje protas
Ir užgims nauja viltis.

Padėkosiu žemei, saulei...
Gal užteks jau? Tiek žinių...
Nes be meilės šiam pasauly
Nebus laimės tarp žmonių.

2022 02 11

BUVO NAKTIS...

...tai buvo seniai, labai seniai...

Buvo naktis kaimelio pakelėje
Ir tu buvai arti šalia manęs...
Nepamenu, kiek metų jau praėjo,
Bet aš kasnakt ilgiauosi dar tavęs.

Man tavo vardas liko užrašytas
Ne ant akmens, o širdyje giliai
Ir aš toks pat tau kažkada matytas
Kažkur ano kaimelio pakelėj.

Tarsi sapne tada buvau apsvaigęs,
Juk buvo ten tiktai pati pradžia,
Bet nesakyk, jog viskas taip ir baigės...
Nes tu esi ir aš esu dar čia.

Dažnai naktim regiu tave sapnuose,
Tu praeini be žodžių pro mane...
Jeigu manęs pakelėje ieškosi,
Aš atsiliėpsiu tam pačiam sapne.

Jei sapnavau, gal man taip pasirodė?
Kada kažkur eini ir sutinki...
Mylėsiu amžinai – tada atrode,
Bet nejunti, kaip greit apsirinki.

Aš nežinau, kas man taip padiktavo...
Norėjau pasakyti atvirai –
Išliko širdyje man vardas tavo
Ir žodžiai tie, kuriuos man dalinai.

Už skriaudą tą aš dar nesumokėjau,
Nors aš skriauda jos ir nevadinau...
Jeigu likimas taip jau palinkėjo,
Jo nepakeisim – aš gerai žinau.
Ieškojai, kas tave mylėt galėtų,
O aš neieškojęs tave radau,
Ir dėl tavęs dabar tapau „poetu“,
Ir meilės laiškus tau rašyt bandau.

Rašau, taisau ir vėl kuriu iš naujo,
Blogas mintis stengiuosi išvaikyt,
Nes jos seniai jau man „gadina“ kraują...
Jei kas ne taip – galiu atsiprašyt.

DAR NORĖČIAU SUGRĮŽT...

Dar norėčiau sugrįžt į Buivydžius
Ir praeit gimto kaimo takais,
Gale kaimo prie vienišo kryžiaus
Pastovėt, kur stovėjom kadais.

Gimtas kaimas ir gimtos sodybos
Dar ilgai pasiliks atminty,
O šiandien tarsi stepė beribė –
Tuščias laukas ir tuščia širdy.

Nei namų, nei sodybų neliko,
Tiktai liko tremtinių dalia,
Nes atėjo valdžia bolševikų...
Tokia buvo Dievulio valia.

Vienus vežė, į Sibirą trėmė –
Kitus varė kolchozan vergaut...
Žmonės ėjo šakes pasiėmę,
Kad už darbą „vargadieni“ gaut.

Atėjūnai, sribai, bolševikai...
Juos prakeikė visa Lietuva,
Tik istorijoj jie pasiliko
Persidažę raudona spalva.
Linksma buvo gyvent gimtam kaime –
Vien jau tai, jog dar buvom jauni,
Nors nedaugelis džiaugės ta laime,
Nes už laisvę kovojom vieni.

Ak, Buivydžiai Buivydžiai Buivydžiai,
Kiek tos laimės teliko širdy...
Išvartyti kapeliuose kryžiai,
Verkia gluosniai tuščiam pakely.

Ne visiems ten šypsojosi laimė,
Buvo džiaugsmo ir vargo dienų,
Mintimis tik lankysiu šį kaimą, –
Mintyse dar jame gyvenu.

2021 m.

DAR PABŪKIM

Gal tau liūdna, gal skauda – nedrįstu paklausti,
Gal galėčiau užjaust, nuraminti,
Pastovėti šalia, apkabinti ir priglausti
Ir gražiausiu vardu pavadinti?

Nedrįstu, bet sustosiu vis vien ir paklausiu,
Ar dar ievos pavasarį žydi...
Pastovėsiu šalia, apkabinsiu, priglausiu,
Kol mane tavo akys dar lydi.

Dar pabūkime šiandien šios žemės belaisviais,
Kol dar soduose obelys žydi...
Pasimelskim už tuos, kurie žuvo už laisvę,
Ir už tuos, kurie šaudė į kryžius.

Dar pabūkime šiandien šios žemės klajūnais
Pakely prie sušaudyto kryžiaus,
Juk gyvenime svetimo skausmo nebūna,
Kai gyvent arba mirt pasiryžęs.

Ateisiu, sutiksiu, pajausiu – kažkas laukė,
Nes mylėt amžinai pažadėjo...
Ten, kur ošė beržai ties gimtinės palauke,
Baltos ievos baltai nužydėjo.

Tegu sodai pavasarį žiedlapiais sninga,
Tegu ievos pavasarį žydi,
Liksiu aš, lik ir tu, mano drauge, laiminga,
Kol tave mano akys dar lydi.

2020 m.

DĖKOJU TAU

Dėkoju tau už ryto saulės bučinį,
Už paukščio giesmę girios glūdumoje
Ir tą mažytį pirmos meilės trupinį,
Lūpom širdin įdėtą sutemoje.

Dėkoju tau už mėnesienos spindesį,
Rugpjūčio naktį po dangum žvaigždėtu
Ir širdyje giliai paslėptą ilgesį,
Kad ašaros per skruostus neriedėtų.

Dėkoju tau už Viltį ir Tikėjimą,
Paguodos žodį negandoj ištartą...
Prisimenu, kaip susitikt žadėjome,
Kai išsiskyrėm paskutinį kartą...

Dėkoju tau už nuostabų gyvenimą,
Nors daug jame... Daug melo, neteisybės...
Tikėjau juo šventai, tarsi išganymu,
Iki pačios didžiausios beprotybės.

Gyvenimą mes kūrėme svajonėse
Ir statėme gražių svajonių pilį,
Bet jos ištirpo tarsi aidas kloniuose,
Nes buvome dar skausmo nepatyrę.

Dėkoju tau už nuostabų gyvenimą,
Kurį tada abu mes pasirinkom...
Nes buvome dar per jauni, kiek pamenu...
Be patirties, likimo šeimininkai.

2023 02

DIEVE, GELBĖK UKRAINĄ!

Dieve, gelbėk Ukrainą!
Vakarais kasdien meldžiuosi...
Vyk atgal į maskolyną
Tuos maskolius prakeiktuosius.

Saugok, Dieve, ir apgink
Brangią Lietuvą-Tėvynę
Taip, kaip mūsų savanoriai
Nuo maskolių ją apgynė.

Bolševikai ir maskoliai –
Tai to paties kraujo broliai:
Vagys, sukčiai ir banditai,
Teroristai, parazitai.

Chamai, „forsai“, „urlagonai“,
Atmatos, tautų tironai...
Kaip gražiai juos bevadinsi,
Bet nuo jų neapsiginsi.

Neduok, Dieve, šio „narodo“...
Ne man vienam taip atrodo.
Kai juos velnias ten apsėda,
Mus užpuola baisi bėda...

Melskimės už Ukrainą.
Už jos laisvės kovą šventą
Ir tegu maskoliai žino –
Niekad jiems nebus atleista.

Ir už mūsų brolių kraują,
Pokario miškuos pralietą,
Tegu žino šita gauja, –
Po žeme jie ras sau vietą...

Šlovė Ukrainai! – Didvyriams Garbė!
2023 01 03

GAL TAIP IR REIKĖJO...

*...kartais ilgiuosi, kartais liūdžiu, kartais lekiu,
kartais sustoju, kartais prisimenu, kartais pamirštu,
bet neprašau atleisti...*

Aš ilgiuosi žvaigždės vakariniam skliaute,
Sidabrinių dangaus žiburių.
Dūžta bangos svajonių likimo krante,
O aš vėl naujas eiles kuriu.

.....

Aš ilgiuosi tavęs, tavo žvilgsnio akių,
Tavo skruostų nugairintų vėjo...
Kada liūdna juokiuos, o kai linksma verkiu...
Jei taip skirta, gal taip ir reikėjo.

Kartais norisi lėkt ir sustot po medžiu,
Po kuriuo kažkada ten stovėjom.
Tada jautėm abu tik plakimą širdžių
Ir palauke nuskriejantį vėją.

Negaliu pasakyt širdyje ką jaučiu,
Negaliu tuo tikėt, kuo tikėjau...
Tik galiu paprastai atsakyt tuo pačiu –
Gal ką nors ir pamiršti reikėjo...

Bet pamiršt negaliu tavo žvilgsnio akių,
Tos žvaigždės, kur padangėj spindėjo,
Nors esu per toli – viltimi dar tikiu...
Jei taip skirta, gal taip ir reikėjo...

Kartais laikas sustoja, atrodo, trumpai,
Nes gyvenimas taip jau sutvertas.
Vienoj pusėj namai – kitoj pusėj kapai...
Gyvenu, kiek paguodos dar vertas.

Man atrodo, jog viską šiandien pamiršau,
Kas dar vakar taip sužeidė širdį...
Gal ir kaltas esu, bet atleist neprašau,
Nes dangus mano balso negirdi.

GESO ŽVAIGŽDĖS NAKTIES TAMSUMOJE

Geso žvaigždės nakties tamsumoje,
Tyliai plaukė mėnulio delčia,
Tiktai tu, tiktai tu, mylimoji,
Su kitu nuėjai paslapčia.

O aš laukiau tavęs iki ryto,
Bet tada aš dar nesupratau –
Paslapčia tu mylėjai ir kitą,
Nors ir buvo jis skirtas ne tau.

Tiktai tau, tiktai tau žvaigždės krito
Tiktai tau, mylimoji, – žinau...
Kąkada per naktis iki ryto
Akimis nuo dangaus jas rinkau...

Ne žvaigždės aš į posmus sudėjau,
O žodžius ir kažką dar daugiau
Tik ne tai, kuri kitą mylėjo,
Dėl kurios per naktis aš svaigau.

Kas, kad ji su kitu ir nuėjo,
Meilė laimę gal jai ir atneš...
Jei kitam ji save pažadėjo,
Tai kitai pažadėsiu ir aš.

Keistos mintys ramybės neduoda,
Nes jaučiu – tikros meilės nėra...
Ta, kuri niekada neišduoda,
Kuri būtų ne šiaip, o tikra.

Meilė tarsi kokia panacėja,
Tik ateina ir dingsta iškart,
Bet tikėsiu aš ja, kaip tikėjau,
Kad nereiktų dėl jos pasikart.

Na ir kas, kad ir širdį skaudėjo...
Gal geriau jau dėl jos nesikart –
Pakelt taure už tuos, kas mylėjo
Ir be žodžių lyg dugno išgert.

GYVENIMAS – DUOBĖTAS MŪSŲ KELIAS

Ne gėda man gyvent prisiminimais
Ir sentimentus dėti į eiles.
Jeigu jau buvo skirtas toks likimas,
Tai kam čia lieti ašaras gailias.

Žmogaus gyvenimas – ne kvailio juokas,
Tau skirtas savo amžių pragyvent...
Vieni praeiti jį garbingai moka –
Kitiems nelieka laiko ir pasent.

Gyvenimas – tai mūsų laiko upė
Mirksniu praskrieja tarsi kometa;
Vieni išeiname žemai suklupę –
Kiti be baimės galva pakelta.

Gyvenimas – duobėtas metų kelias;
Eini, klumpi ir vėl staiga kelies...
Kiek reikia daug turėt drąsos ir valios
Iš pelenų pakilt aukščiau žolės.

Tamsioj nakty, kai baltos pūgos siaučia,
Sniegu užkloti medžiai ir laukai...
Kas pasakys, ką mūsų širdys jaučia,
Kai girioj staugia alkani vilkai?

Ar kas supras ir kam tu pasiguosi,
Jei buvo skirta po medžiu gyvent...
Juk nesvarbu – po beržu ar po uosiu...
Svarbu išlikt – ne žarija rusent!

O gal kada ir aš kažkiek suklydau,
Kam nors negerą žodį pasakiau,
Nors niekada aš nekeitėjau iš pavydo,
Nebent iš gailesčio... Tada verkiau.

Ne gėda man gyvent prisiminimais,
Rašyt ir aiškint, ką išgyvenau,
Juk ne visi gerai taip viską žino,
Galbūt ir aš ne viską dar žinau...

GYVENIMAS – MŪSŲ SVAJONĖS

nesvajosi – negyvensi

Gyvenimas – mūsų svajonės,
Gyvenimas – laiko upelis...
Gyvena gyvenimą žmonės –
Toks liko vienintelis kelias.

Gyventi su triukšmu ateinam,
Nevykusiai tyliai išeinam,
Nebereikalingi jau niekam
Gyvenimą tuščią paliekam.

Ir taip jau per tūkstančius metų
Atėję tą patį kartojam;
Žydruosius išverčiam iš ratų –
Juoduosius sutikę aplojam.

Ir vis per tą savo puikybę
Ką nors ant kažko paburnojam
Tarytum iš medžio iškritę...
Nežinom, kur ranka, kur koja.

Šiaip taip tuos metus pragyvenam...
Sustojam po kryžium ant kalno, –
Prašau, o GYVENIME mano,
Palik nors lašelį ant delno!

Palik tą likimo namelį,
Kadaise svajonėm statytą,
Ir amžiną vasarą žalią,
Ir tekančią saulę kas rytą.

Palik man tą mėlyną dangų,
Rugpjūčio šviesias mėnesienas,
Žvaigždes, kuriom lijo už lango...
Gyvenimas duotas tik vienas.

2023 08 20

GYVENIMAS TIK KARTĄ DUOTAS...

...kai kam – be vardo, datos ir be sentimentų.

Gyvenimas – tik kartą duotas,
Gali vadint jį likimu.
Tiksliai Dievulio apskaičiuotas,
Kad galvoje būtų ramu.

Kad naktimis nesisapnuotų
Plaukuotos šmėklos su ragais,
O nimfos šoktų ir dainuotų
Rudens žvaigždėtais vakarais.

Ne viskas taip, kaip mums atrodo...
Gyvenimas – ne dovana.
Mokėk atskirt baltą nuo juodo
Ir pasakyt: „Šiandien gana!“

Mėnulis šypsosi iš tolo,
Gaivina jį žvaigždžių lietus...
Dar pasėdėkime ant suolo
Nors šiuos gyvenimo metus.

Gal pagriovy, kur nors po gluosniu,
Paežerėje po pušim...?
Aš tau lopšinę paniūniuosiu
Ir tu niūniuosi su manim.

Niūniuodami dar pagalvosim
Ir liūdesys nespaus galvos...
Ir apie rojų pasvajosim,
Kai atsigulsim ant kalvos.

Gyvenimas kaip meteoras –
Akimirka dangaus skliaute,
Bet nesvarbu, koks bus ten oras...
Keliausim rojun pėstute.

Gyvenimas tik kartą duotas,
Gali vadint jį likimu,
Šioj žemėje bus paaukotas
Dėl artimų ir svetimų...

Gyvenimas – likimo paukštė...
Aš jau kalbuos su mėnuliu.
Galbūt gana čia man taip taukšti...
Daugiau tikrai nebegaliu.

2021 m.

IDIOTIŠKI PAKVAILIOJIMAI

*... ir bekvailiojant kartais
kyla genialios mintys...*

Kasdien kartoju vis tą pačią dainą,
Kasdien ant kojų aunuosi batus,
Vieni ateina, o kiti išeina
Ne pro kitus – pro tuos pačius vartus.

Kai išsimiegu, dar skaniai pavalgau,
Matyt tokia jau mano prigimtis...
Ir tas pasaulis nuostabus už lango...
Jį tuoj ir vėl uždengs tamsi naktis.

Saldžiais sapnais sugrįšiu į vaikystę,
Į seną sodą prie tėvų namų...
O kaip kitaip man ten dabar sugrįžti,
Prie lango vėpsant iki sutemų?

Ne veltui kvailiui kartais protas duotas,
Nors nepasvėriau, kiek aš jo turiu, –
Pasaulyje ne vienas idiotas
Kažką vis kuria, tai ir aš kuriu.

Rašau, skaitau ir su savim kalbuosi
Apie beribes kosmoso gelmes...
Ir už tave, ir už save meldžiuosi,
Kol šiam pasauly dar gyvenam mes.

Dabar sakau: kažkiek dar pakvailiosiu
Kaip idiotas, bet atsiprašau...
Daugiau prisiekiu, kad nebekartosiu,
Kaip pasakyta, taip ir užrašau.

2022 11

ILGAI Į LAISVĘ ĖJOME

*...prisidengę išlaisvintojų skraiste, jie atėjo čia –
nekviesti grobikai: žudė, trėmė, niekino...*

Ilgai kartu, ilgai į Laisvęėjome...
Vėl mintimis šiandien atgal grįžtu
Ir negandas visas pamiršt žadėjome,
Tikėjau aš, bet netikėjai tu.

Kad niekada daugiau į šaltą Sibirą
Jie nebetrems mus iš gimtų namų.
Tarsi pamiršome, bet mums vis primena
Atskriejęs aidas metų tolimų.

Diena dienon, naktis naktin kartojo
Tada, kai saulė geso vakaruos,
Ir tas Tėvynės ilgesys toks tolimas,
Tarsi paskendę valtys ežeruos.

Tremtinių ašarom laiškai aplaistyti
Su adresais ant trikampių vokų,
O Lietuvoj sribai miestelių aikštėse
Ant bruko guldė brolius iš miškų.

Bet nesustojo gyvenimas po kryžium;
Stribų neliko... Prarasta karta...
O kas dėl Laisvės ir žūti pasiryžo –
Kova už Laisvę tapo jiems šventa.

Ar kada nors mes galėjom pasvajoti
Ir patikėt maskolių pažadais,
Jie čia atėjo mus niekinti ir terioti
Ir nuodyti maskoliškais nuodais.

Jų „laisvė“ telpa tiktai vienam žodyje,
Pasaulis jį vadina VERGIJA,
Tuo „laisvės“ žodžiu jie pasaulį nuodija,
Tokia ta „laisvė“ – maskolių galvoje.

2022 06 01

KAI GALVOJE ŠVILPĖ VĖJAI

*...ne visada galvoje švilpia vėjai,
bet kai švilpia, tai švilpia, o kuo pakeisi...*

Kai galvoje švilpė vėjai,
Aš tada jau supratau...
Tiktai tu nepatikėjai,
Kad tie vėjai švilpė Tau.

Susitikom, pakalbėjom
Kaip seni, geri draugai,
Laimės, meilės palinkėjom,
Kad gyventume ilgai.

Rieda ratai – bėga metai...
Kaip norėčiau juos pavyt...
Jeigu šiandien ir nespėsiu,
Gal pavysiu dar poryt.

Oškit, pušys šimtametės,
Žalios girios pakrašty,
Iš ten galvą aš pametęs
Parsinešiu pažasty.

Išbarstytos visos dienos
Po laukus ir po miškus,
Liko tiktai kelias vienas –
Grįžt į kaimą pas vilkus.

Gal jaunystė – tai kvailystė?
Taip dabar ir užrašau...
O jei kartais ir suklysiu,
Visada atsiprašau...

2021 m.

KAI ŽYDI SODAI

...nuo likimo nepabėgsi, telieka tik pasvajoti...

Jau žydi sodai: obelys ir vyšnios,
Čia pat birželis – vasaros pradžia,
Už sodo mėnesienoj, šalia gryčios,
Pelėda eglė į ūbauja nakčia.

Galulaukė į rūkė paskendę pievos,
Virš kraigo mėnuo spindi sidabru...
Sako, ten, danguje, gyvena Dievas,
O žemė į minios dvasių nedorų.

Šventam rašte taip radom užrašyta:
Kur vargo upės – kankinių dalia...
Kada ateina gauja neprašyta,
Tu supranti – ne tavo jau valia.

Ir nesvarbu, gegužę ar birželį,
Tamsi naktis ar brėkstanti diena,
Klastingai jie užgrobia tavo šalį,
Jų „laisvė“ amžiais liko kruvina.

.....

Pavasaris... Tą darganotą rytą
Man primena vaikystę be namų,
Gimtinės lizdą, niekšų išdraskytą...
Tada jį mes vadinom likimu.

Išliko vėžės pievoje įmintos,
Netilpo mūsų skausmas širdyje,
Kai atėjūnai varė mus į mirtį,
Tą skausmą mes raminom maldoje.

Va tokią „laisvę“ jie mums dovanojo;
Tamsius vagonus užkaltais langais,
Ant gatvių guldė tuos, kurie kovojo...
Save vadino stalino „draugais“.

.....
Kai žydi sodai, mes metus skaičiuojam...
Prabėgo daug pavasarių pro mus...
Kiti atgulę žemėj svetimoje
Jau nesugrįš į mylimus namus.

Daug buvo ašarų karčių pralieta,
Beribio skausmo, kraujo ir klastų...
Ši žemė mums nuo amžių pažadėta,
Mes ją ir gynėme nuo priešų nekviestų.

.....
Istorija apsuks likimo ratą,
Žydės vėl obelys ir vyšnios po langais,
Mes jau negrįšim čia po daugel metų,
Sugrįš kiti ir su kitais vardais.

2023 04 30

KAS TROŠKO LAISVĖS...

Pirma dalis

Kas troško laisvės, tie už ją kovojo,
Nors sudegė anos kovos ugnys...
Ne sau, o mums jie laisvę dovanojo –
Viltim užgesę Laisvės Židiny.

Kai perskaičiau tautos likimo knygą,
Tiktai tada giliai susimąsčiau:
Kodėl mes nešėme vergijos kryžių?
Savu laiku ir aš dar jį nešiau...

Atplūdo jie iš Rusijos pelkynų;
Nepraustaburniai apdergė kiemus...
Jie tarsi skėriai plėšė ir naikino
Sodybas mūsų ir gimtus namus.

Čia pat ir išdavikų atsirado,
Mes juos tiesiog vadinome sribais,
Su okupantais bendrą kalbą rado,
Kai „persidažė“ raudonais dažais.

Jie velnio sėklą tautoje pasėjo,
Pridygo komisarų ir šnipų,
Išlaisvint nuo „buržujų“ pažadėjo,
Išvartę kryžius nuo šventų kapų.

Viešai už nepasvertą vieną žodį
Čia pat fašistu apšauktas buvai...
Čekistų teismas labai greit „įrodė“
Ir Sibirą tuoj pat išvažiavai.

Kas troško laisvės, tie už ją kovojo,
Sunkiausius darbus dirbo iš peties,
Jie statė Tautos Rūmą Lietuvoje
Dėl savo palikuonių ateities.

Tik ne visi, tik ne visi kovojo,
Priviso išdavikų ir bailių,
Todėl galbūt ir šiandien Lietuvoje
Senas klaidas kartojam nuo pradžių.

Tokia iš prigimties lietuvio siela –
Kuo didesnius sau turtus susikraut,
Nors Sibiran keliauti ir nemiela,
Bet su maskoliais reiks dar pakariaut.

Antra dalis

Kaimynas už kaimyną galvą dėjo,
Kovot abu patraukė į miškus,
Namai jiems palinkėjo gero vėjo –
Greičiau išmušt visus bolševikus.

Lazdų jie bolševikams negailėjo
Ir taip juos talžė ištikus metus,
Bet atsirado vienas „geradėjas“ –
Pasiūlė vyrams pirkt naujus batus.

Sutiko vyrai su gera idėja,
Senus visai nudrožę per metus,
Tuos išmetė miškan, kurais avėjo,
Ir bandė apsiauti jau kitus.

Bet žiūri gi, kad jie tos pačios kojos
Ir geradėjas stovi dar šalia:
– O jė! Atsiprašau! Apsižiopsojau!
Nubėgsiu ir pakeisiu po eglę...

Nubėgo pamiškėn pakeist jis batų,
Bet nesugrįžta kažkodėl ilgai...
Žiūr pro eglisakes, – kaimynas mato –
Atsliūkina maskoliai ir sribai.

Surišo juos, senus batus užmovė
Ir vedė per kaimelį, pro namus...
Prie lango motina parimus stovi,
O kaimas, rodos, toks ramus...

Soduos jau obuoliai seniai prinoko,
Bet nežinia, kas juos rytoj nuskins?
Tiktai ranka maskolio ar sriboko
Tėvynės mūsų niekad neapgins.

Žingsniuoja vyrai surišti kaip jaučiai,
Su naujais batais – „geradėjas“ iš paskos...
Tik nežinia, ar jo širdis nujaučia,
Kaip sąžinė kabės jo ant šakos?

Kabėjo sąžinė, tik ne jo vieno,
Jaunos žmonos ir mylimų vaikų...
Į langą švietė gruodžio mėnesiena,
Žvaigždės išbarstė sniegas ant laukų.

.....
Be Sąžinės toli nenukeliausi –
Taip Šventajam rašte parašyta,
Ką uždirbai šiandien, tą ir gausi,
O ryt „sąskaita“ bus išrašyta.

Pigiai už grašį sąžinė parduota
Neatsipirko šeimai su kaupu.
Ji liko „geradariui“ atmatuota –
Su tuo pačiu išklypusiu batu.

2022 08 12

KAŽKUR SKAIČIAU, KAŽKUR GIRDĖJAU...

Kažkur skaičiau, kažkur kažką girdėjau,
Jog meilė būna kartais kaip liga.
Jei tai priklauso vien tiktai nuo vėjo,
Tada dar ne pasaulio pabaiga.

Kažkam kažkur taip buvo parašyta
Ant balto lapo atsiųstam laiške,
O tas perskaitęs kalambūrą šitą
Pasikabino ant šakos miške.

Žmogus – keisčiausias Dievo sutvėrimas,
Nebūna niekad nieko jam gana,
O kai ateina proto užtemimas,
Tada pavirsta kiaule alkana.

Jis karštai myli – žiauriai neapkenčia,
Šunim paloja, čiulba paukšteliu,
Pasisielloja ir per kito kančią
Prabudęs ieško sau naujų kvailių.

Kažkur skaičiau, kažkur kažką girdėjau –
Užtenka žmogui ir šešių lentų,
Bet jis numirt dar trokšta su idėja,
Kad visi vagys jį prisimintų.

Žmogus už laisvę gali ir numirti,
Bet ir dėl meilės gali pasikart,
Su šypsena virš debesų pakilti,
O krisdamas ir žodžio neištart.

Tikrai, koks keistas šitas sutvėrimas...
Tą patį kalba keturis kartus...
Galbūt toks ir yra jo pašaukimas –
Kalbėt vėl apie tuos pačius ratus...

2022 12 02

KEISTOS MINTYS

truputis eiliuotos filosofijos

Man kaimo patvoriai mintis surinko,
Surinko ir išbarstė po eiles,
Todėl aš ir rašau, kaip man patinka,
Žinau – vis vien jų vištos nesules.

Apie mėnulį balzganą ant stogo,
Lankoj sudėtą šieną kupetoj...
Rašau tik taip, kaip man rašyt patogu,
Nes keistos mintys kaupiasi galvoj.

Iš atminties išausiu minčių taką,
Sugrįšiu į vaikystę pas savus...
Gyvenimą pažinti man jau teko.
Likau toks pat, kaip visada, naivus.

Minčių pasauly pasiklyst galėčiau,
Mintim praeičiau tūkstančius kelių,
Gal tau ir aukso kalnus pažadėčiau,
Jei tuo pačiu sugrįžčiau takeliu...

Atleisk man, Dieve, už mintis paleistas
Ir kas dabar jas šiandien bepagaus...
Aš visada buvau truputį keistas,
Tarsi akmuo nukritęs iš dangaus.

2022 m.

KIEKVIENTAS NEŠAME LIKIMO KRYŽIŲ

Kiekvienas nešame likimo kryžių
Nuo klevo lopšio iki pat mirties,
Gyvenimo keliu kitus palydim,
O patys liekam laukt savos lemties.

Už gera kartais ir blogu sumokam –
Tokie jau esam nuo pat prigimties...
Vienus aplojam, o kitus pamokom,
Kaip pasisemt iš kvailio išminties.

Nors pagal išvaizdą gerai atrodom,
Ar kas blogai galėtų pagalvot...
Už gerą rodą subinę parodom,
Ir už save mes mokam pakovot.

Dažnai išeinam, bet ir vėl sugrįžtam,
Giliai paskendę savo mintyse,
O jei kada ilgam kely paklystam,
Tą kelią randam savo širdyse

Išlindo iš pakampių komisarai,
Paminklus partizanų kviečia griaut...
Ištroškę keršto rengiasi vėl karui
Ir su malūnais ruošiasi kariaut.

Seniai jau kruvini laikai praėjo...
Gal kas norėtų vėl juos sugrąžint.
Taigi sustokim, kaip tada stovėjom
Ir drąsiai eikim savo Laisvės gint.

Čia mūsų žemės duona ir tėvynė –
Tėvų, senelių, protėvių kapai...
Mums primena ir tuos, kas laisvę gynė,
Bažnyčių bokštuos skambantys varpai.

Kiek daug kančių ir vargo čia patirta,
Žiaurios vienatvės be gimtų namų...
Ne kiekvienam ir ją pažinti skirta,
Ką mes dažnai vadinam likimu.

2023 m.

KOL DAR SAULĖ ŠVIEČIA

Kai gimstame maži – ateinam į pasaulį
Gyvent ir džiaugtis meile amžina,
Nors tas gyvenimas – tik paprasta apgaulė...
Šiandien esi, o ryt – tavęs nėra.

Pasaulis taip gražiai ir nuostabiai sutvertas,
Nors daug jame apgaulės ir kančių –
Nežinom – gal tai bus ir paskutinis kartas...
Ir viską reiks pradėti vėl nuo pradžių.

Nepykim, nesibarkim, kol dar saulė šviečia,
Gal greit užklos mus amžina naktis,
Ir mes kaip vabalai iš dvokiančių paviečių
Sulįsim žemėn, nes – tokia lemtis.

O dienos plauks pilkais rugpjūčio debesėliais,
Tušti kiemai ir vakaras ramus...
Sugrįšim pas savus tamsiais naktų šešėliais
Pro tuos medžius, į tuos pačius namus.

Likimas kiekvienam atriekia savo riekę,
Po lygiai padalina kiekvienam...
Nes mes atėjom čia visi tarsi prisiekę
Gyvent šitam pasauly purvinam...

2021 m.

LAIŠKAI

Laiškai seni, nuo laiko pageltę laiškai,
Surašyti ant popieriaus lapo.
Mintimis atgal grįžta praėję laikai,
Tarsi sniegas ištirpęs nuo tako.

O laiškai, tie laiškai! Mes dar buvom vaikai,
Dar basi lakstėm kaimo palaukėm...
Čia vieni – ten kiti... Tokie buvo laikai...
Laiškus rašėm ir grįžtančių laukėm.

Aplaistytus ašarom rašė mums laiškus
Iš Sibiro krašto nuo Angaros...
Tas tolimas svetimas kraštas bereikšmis...
Laiškai iš miško – ant kiemo tvoros.

Pasiilgau labai, pasiilgau laiškų,
Jau seniai jų man nieks neberašo,
Jie kaip rudenio lapai nuo medžio šakų,
Šiaurės vėtros juos skina ir neša.

Skamba aidas, paklydęs tarp klonių žalių,
Blėsta ilgesiu spindinčios akys...
Vis einu ir skubu tuo pačiu takeliu,
Tarsi mylimo draugo netekęs.

Tik po daugelio metų šiandien supratau,
Kas man rašė tuos ilgesio laiškus...
Pažadėjau tada sugrąžinti juos tau,
Bet likimas jų liko neaiškus...

Jie kažkur jau pradingo, jų neberadau...
Neradau ir daugiau neieškojau.
Kas nebuvo man skirta, tada praradau
Ir likimui už tai padėkojau.

Laiškai mylimųjų, laiškai mylimosioms...
Jie per pasaulį keliavo plačiai.
Laiškais liejom skausmą širdy ir dainose,
Buvo brangiausi jie mūsų svečiai.

2022 06 18

LAISVĖS KELIAS

Ežerai, upeliai, ošiantys šilojai...
Čia gimtoji žemė – mano Lietuva,
Čia gražiausios dainos skamba Lietuvoje,
Savos kaimo gryčios ir kalba sava.

Kasdieninę duoną čia tėvai augino,
Juodą žemę laistė prakaito lašais,
Tik keli berželiai gale to arimo
Liko paskutiniais kaimo pranašais.

O likimas skyrė mums tremtinių dalį,
Blaškė po pasaulį, svetimus kraštus,
Ne visi sugrižom į tą Laisvės kelią,
Ne visiems čia buvo lemta rast kapus.

Laisvėn kelią skynė savanorių žygiai,
Gynė nuo maskolių svetimų gaujų,
Daug už laisvę krito Lietuvos karžygių,
Laisvės kelias liko laistytas krauju.

Tik skrajūnės gervės skrido ir nuskrido,
Dienos išsibarstė metų pakelėm...
Kas namo negrižo – kelyje paklydo,
Jų vardus įrašėm akmenin raidėm.

2022 04 09

LAISVĖS VĖJAS

Mūsų Laisvė partizanų krauju ir Sibiro tremtinių kančiomis buvo išpirkta, tik kažkodėl daugelis tautiečių jau pamiršo ir apie tai nenori galvoti, kieno dėka šiandien mes esame laisvi šioj žemėje...

Ne žingsniais laikas mums metus skaičiavo,
Ne mes, o jie skubėjo paskui mus.
Mes šluostėm ašaras nuo skruostų savo,
Kitiems palikę mylimus namus.

Liko tik pėdos, žemėje įmintos,
Tušti kiemai, paskendę liūdesy...
O kelias ilgas, tolimas ir pilkas
Pilkam kaip žemė dulkių debesy...

Užgeso žiburiai namų languose,
Pasaulį apgaubė tamsi naktis,
O širdies skausmo jau neišmatuosi,
Užgeso paskutinė jų viltis.

Juos iš gimtų namų tremtin išvarė
Į tolimus ir svetimus kraštus,
Aklinuose vagonuose uždarę
Vežė žiaurion vergijon į Rytus.

Pakelėję beržas vienišas parimęs,
Tušti namai paskendę liūdesy,
O Laisvės vėjas Tėviškės arimų
Kažkur paklydo svetimoj šaly.

Dainuok man, Tėviške, jaunystės dainą,
Aš čia laimingas šiandien gyvenu,
Už paaukotą jų gyvybės kainą
Mes šiandien turim Laisvę dovanų.

2021 m.

LIETUVA – MANO MYLIMAS KRAŠTAS

2023 05 28

Lietuva – mano mylimas kraštas,
Apdainuotas gražiausioj dainoj,
Jos kalba ir lietuviškas raštas
Užrašytas senolių maldoj.

Lietuva čia: ir lyja, ir sninga,
Saulė teka ir kyla aukštai,
Čia likimo dalia stebuklinga,
Mes nuo amžių ja tikim šventai.

Dažnai grįžtam į tamsią senovę
Mintimis nelemtos praeities
Ten, kur pilys apgriautos dar stovi,
Kur klajojo šešėliai mirties.

Dievas laisvę žmonėms dovanojo,
Negalvojo tik velnias ilgai,
Jis maskolį gudriai suviliojo
Ir su velniu jie tapo draugai.

Pragaištingas maskolių pasaulis
Atkeliavo į mūsų žemes
Su gražiais pažadais ir apgaule –
Jais tada patikėjom ir mes.

Jie teriojo be sąžinės tautą
Su grobuoniškais savo tikslais,
Vyžom armiją varė apautą,
Ir tikėjo – tauta jiems atleis...

Draudė kalbą, tikėjimą, raštą,
Neprašyti atėję pas mus,
Trėmė, vežė į svetimą kraštą
Plėšė mūsų gimtuosius namus...

Tamsūs amžiai per Lietuvą ritos,
Rusų caro vergijos laikai,
Kai „graždankos“ raidėm parašytas
Skaitė knygas lietuvių vaikai.

Rusų caro balanės gdynėj
Knygnešiai dienomis ir nakčia
Žodį, raštą lietuvišką gynė,
Laisvės žiburį nešė slapčia.

Nežinau, gal likimo taip skirta
Ar tokia jau Dievulio valia...
Daugel skausmo per amžius patirta
Ir tas skausmas vis ėjo šalia.

Nuo lietuviško uždrausto rašto,
Prieš carus sukilimų garsių,
Atėjūnams iš svetimo krašto...
Visada kuo „vaišinti“ rasiu.

Lietuva – mano mylimas kraštas,
Čia vaikystės praminti takai,
Skamba dainos, lietuviškas raštas,
Medžio kryžiai, senolių kapai...

Čia kiekviena kalva apraudota,
Tremtinių, partizanų kapai...
Ta kova jų krauju iškovota,
Šiandien skamba jiems Laisvės Varpai.

.....
Prie nežinomo kapo ateisiu
Su malda. Pasimelsiu tyliai,
Prisiminsiu, kas žuvo už laisvę...
Man tas skausmas širdyje giliai...

LIKIMAI

Vaikystę ašarom karčiom apliejau...
Nesuprantu, dėl ko aš gyvenau?
Be turtų didelių ir be kilnių idėjų
Likimą taurėje paskandinau.

Šerkšnu ruduo arimus apibarsė,
Rausvai nudažė medžių jau lapus –
Tikri draugai guli Likimo karste
Jau iškeliaugę amžiams į kapus.

Tik aš kol kas blaškausi po pasaulį
Aklai ieškodamas tiesių kelių...
Kažkur už horizonto gėsta saulė,
O dienos bėga tarsi upeliu.

Likimas manimi daug metų žaidė,
Save prakeikiau – vėl atsiprašiau.
Kada išmokau tarti pirmą raidę,
Likimui nuosprendį pasirašiau.

Ir metai bėga, veidus keičia žmonės,
Žiauraus Likimo kartais apvilti,
Tarsi sugrįžta po ilgos kelionės
Šiandien tie patys, o rytoj kiti...

Likimų daug praeis – nesuskaičiuosi,
Bet kai šiandien tarp jų ir tu esi –
Sustok akimirkai dienų audrose,
Galbūt tada ir savąjį rasi...

2020 m.

LIKIMAS – NE ŽAIDIMAS

Kalambūras

Likimu netikėjau,
Tada savaip mąščiau,
Dar sąžinės pridėjau,
Kad būtų paprasčiau.

Buvau šiek tiek apsvaigęs,
Visai be patirties...
Kantrybė kartą baigės
Ir taip iki mirties...

Atleidau sau be skausmo,
Jausmus išdalinau.
Kodėl likau bejausmis
Ir pats to nežinau...

Gal per toli nuklydau?
Reikėjo neskubėt.
Už tai, kad pasiklydau,
Teks brangiai sumokėt.

Likimas – ne žaidimas,
Bet likimu tikėk.
Jei skirtas toks Likimas
Dėl jo nesigailėk.

Likimas – mano brolis,
Kaip žemė ir dangus,
Nepaprastas, be žodžių –
Bet paprastai brangus.

Likimui nusilenksiu,
Praeisiu tuos kelius
Ir per Likimo slenkstį –
Į šaltus kapelius...

MAN LIKIMAS TAVE DOVANOJO

2023 08 27

...likimas daug dovanoja, bet daug ir atima...

Man likimas tave dovanojo,
Mes abu šiandien esam laimingi.
Jeigu meilė graži kaip dainoje,
Tai ir būkim likimui dėkingi.

Neieškokime, ko nepametę –
Galim rasti ne ten, kur padėjom...
Jeigu dar neįkirto „gyvatė“,
Sugalvokim geresnę idėją:

Tad prisėskime dar po žilvičiais,
Kaip kadaise jaunystėj sėdėjom...
Į tą kelią svajonėm sugrįžkim –
Tą takelį, kuriuo abu ėjom.

Daug vilčių ir svajonių sudėta,
Mes svajojom laimingai gyventi,
Nors nebuvo, kaip buvo žadėta,
Nes gyvenimas buvo ne šventė.

Tai svajok, jei gali pasvajoti,
Už svajones nereiks sumokėti...
Bet atleisk – negali juk žinoti
Kur tie spąstai likimui padėti...

Taip ir baigiasi gražios svajonės,
Išbarstytos anoj pakeleje...
Nors ir laukia dar ilgos kelionės,
Bet gyvenimo žingsniai lėtėja.

Gal likimas per daug dovanojo...
Gal per daug šiandien esam laimingi...
Aš dažnai apie tai pagalvoju –
Todėl būkim likimui dėkingi.

MASKOLIAI LAUKIA...

Pavasaris jau beldžias į palangę,
Į mūsų širdis, į namų duris.
Maskoliai laukia žygin pasirengę.
Galbūt ir vėl mus Sibiran varys.

Gal Sibiras jau mūsų „pasiilgo“?
Atrodo, jog visai dar neseniai
Tą skausmo ašarų takelį ilgą
Skaičiavo „špalais“ lėkę traukiniai.

Vien į Rytus dundėjo ešelonai
Su tūkstančiais lietuviškų vergų,
Kaip gyvulius jie vežė mūsų žmones
Vagonais gyvuliniais be langų.

Jie atėmė mums Laisvę ir Tėvynę,
Tremtin išvarė iš gimtų namų...
Tada Pasaulis mūsų neapgynė...
Pasaulis žaidė mūsų likimu.

Išėjo broliai ginti savo krašto,
Už Laisvę krito tūkstančiai miškuos...
Išėjo broliai Laisvę mums parnešti,
Bet mūsų Laisvė liko jiems kapuos.

Šiandien ir vėl maskoliai pasirengę
Bet kokia kaina „išvaduoti“ mus.
Mes žinome gerai jų „laisvę“ brangią...
Pažįstam juos, o jie pažįsta mus.

Liks amžinai prakeikti okupantai,
Sutrypę Laisvę mylinčių tautų
Ir niekada jau į didžiausią šventę
Jų nepakviesim Laisvės švęst kartu.

2022 03 11

MES ILGAI APIE LAISVĘ SVAJOJOM

Mes ilgai apie laisvę svajojom,
Negalėjome jos užgesint,
Degė žemė maskoliams po kojom,
Kai išėjom tą laisvę apgint.

Išvaduot mus pasaulis žadėjo,
Mes tikėjome jo pažadais...
Tik apnuodyti jie mus padėjo
Raudonais atėjūnų nuodais.

Daug vilčių mes į laisvę sudėjom,
Save guodėm šviesia ateitim,
Nors už laisvę krauju sumokėjom,
Okupacijų juoda naktim.

Paprasčiausiai mes buvom išduoti,
Kai prisiekėm gyvent arba mirt.
Ar galėjom kada pasvajoti,
Kad tiek skausmo dar teks mums patirt...

Į Rytus traukinių ešelonai
Aklinoj tamsoje be langų
Užkaltnuos gyvulinius vagonuos
Trėmė tūkstančius darbo vergų.

Mena girios kovas partizanų,
Savanorių kryželiai kapuos...
Jų dėka Lietuva išgyveno,
Kas aukas tas jau besuskaičiuos...

Mus išblaškė po visą pasaulį
Okupacijos, žiaurūs karai...
Išgyvenom ir Stalino „saulę“...
Peklon nunešė juos aitvarai.

Dar ilgai apie laisvę svajojom,
Negalėjome jos užgesint...
Jei likimas ją mums dovanojo,
Todėl šiandien ją turim apgint.

MES UŽ PINIGUS LAISVĖS NEPIRKOM

Mes už pinigus Laisvės nepirkom,
Sumokėjome savo krauju...
Šventą kovą laimėt pasirinkom
Nuo atklydusių priešų gaujų.

Į miškus jauni vyrai išėjo
Širdyse su kovos ugnimi
Ir kovojo už Laisvės Idėją,
Bet istorijoje likom vieni.

Mes iš nieko pagalbos neprašėm,
Bet kažkas išvaduot mus žadėjo...
Kai už Laisvę krauju pasirašėm,
Mums teliko tik Laisvės Idėja.

Slėpėm ją tarsi deimantą brangų
Nuo klastingų pasaulio galiūnų,
Vieni Sibiro tremtį išvargom,
Kiti glaudėmės prie atėjūnų.

Pagaliau ir tos Laisvės sulaukėm,
Visi džiaugėmės kaip išprotėję...
Atėjūnus nedrąsiai išvaikėm,
Tik pamiršome Laisvės Idėją.

Laisvė galvas tautiečiams susuko,
Vykdėm kruvinas turto dalybas...
Apsivogę į užsienį spruko –
Liaudies turtą dalino vėl stribas.

Okupantai mus vogti išmokė,
Kaip pasekt ir įskusti kaimyną...
Todėl mūsų ir Laisvė kitokia,
Juodos mintys ne vieną kankina.

Dar ilgai teks už Laisvę kovoti
Po vergijos sutrauktų pančių,
Į ne vieną gyvenimo stotį
Teks sugrįžt išminties pasisemti.

2023 03 18

MYLĖK

Turinys neįpareigoja...

Mylėk mane, kaip laivas myli gimtą krantą,
Kaip jūra myli šėlstančius žaibus,
Mylėk gyvenimą, kurį gyvent tau lemta,
Nes visada per amžius taip jau bus.

Mylėk žvaigždes danguj ir žemių kauburėlį,
Ir akmenėlį ežero dugne....

Mylėk mane, kaip blėstantį nakties šešėlį,
Taip netikėtai sutiktą sapne.

Mylėk gyvenimą, kuris tik kartą duotas,
Bet neskubėk praeit, pabūk, sustok,
O jei kada ir bus kam nors jis paaukotas,
Praeidama linksmai tik nusijuok.

Mylėk, nors meilei kartais trūksta švelnių žodžių,
Nes širdžiai įsakyti negali...

Tarsi lyg žemė slystų iš po tavo kojų,
O praraja tokia gili gili.

Mylėk, kai karčios ašaros per skruostus teka
Ir mintyse ilga tamsi naktis,
Tik netikėk bet kuo, kai ir teisybę sako, –
Likimą pasitiks skirta lemtis.

Mylėk mane – aš pilkas pakelės grumstelis,
Ne deimantas, ne auksas, kaip žinai...
Juk duotas mums gyvenime tik vienas kelias,
Kurį praėjus – teks sugrįžt vienai.

Mylėk mane, kaip laivas myli gimtą krantą...
Nes Meilė tai brangiausia dovana...
Juk ne visiems šiame pasauly buvo lemta
Mylėt ir džiaugtis Meile amžina...

2021

MINTIES GALIA

Rūkuos paskendę ežerai,
Laukai, miškai ir girios –
Rudens žvaigždėti vakarai,
Kalneliai Aukštaitijos.

Per šitą žemę aš einu
Į begalinę tylą,
Girdžiu – skambėjimas dainų
Lietuviškų netyla.

Šiaurinio vėjo šnabždesy
Namai tušti ir tylūs,
Palinkę gluosniai kalbasi
Pakelėse nebylūs.

O dienos bėga ristele,
Tik kartais pagalvoju,
Kokia gili minties galia
Pasaulį sugalvojo.

Kažko juokiuos, kažko verkiu...
Prisipažint nedrįstu,
Nors skausmas veržias iš akių,
Bet juoką dar pažįstu.

Minties galia – čia pat šalia,
Jai laikas negalioja,
Pažint pasaulį – jos valia,
Ji kalba ir galvoja.

Svajonėmis negyvenu,
Bet kartais pasvajoju...
Kažkur skubu, kažkur einu,
Tik po medžiu sustoju.

Po tuo medžiu, kur gyvenau
Gražiais prisiminimais...
Gal ten dar grįšiu – nežinau,
Ką pažadės likimas...

2022 11 04

MOTINOS RAUDA

*Skiriu savo gimtojo kaimo jaunuoliam.,
nekaltai pokario metais žiaurių atėjūnų nužudytiems.*

Kur liepos palinkę prie kelio,
Banguoja geltoni linai,
Grįžai tu prie savo namelio,
Kuriam kažkada gyvenai.

Likimas žiaurus mus išskyrė,
Išklydom skirtingais keliais...
Tik vienišas beržas parimęs
Kuždėjo lapeliais žaliais.

Ant tako maži akmenėliai
Tą patį kuždėjo tyliai
Ir klausė, kodėl motinėle
Parimusi verkia gailiai...

Ji verkė ir graudžiai kūkčiojo,
Kas motinos skausmą supras...
Tik žodžiai paguodos maldoje
Į sielą takelį atras.

Ji ašarom skausmą išbarstė,
Pasėjo rasom ant takų,
Ir tyliai nurimo sau karste
Netekusi savo vaikų.

Juos kulkos klajūnės pakirto
Čia pat, ties gimtaisiais namais...
Ant grindinio šalto jų mirtį
Stribai palydėjo keiksmiais.

Kuždėjo mums rudenio vėjai
Maldas gailestingas tėvų,
Tikėjimo viltį įdėjo
Širdin svetimų ir savų.

Kol liepos dar ošia prie kelio,
Banguoja geltoni linai,
Mažytę gimtinės smiltele
Nešiosim širdy amžinai.

2022 08 11

MUMS NESVARBU TIE TURTAI...

Mums nesvarbu tie turtai ir pinigų maišai,
Nes mes abu panašūs kaip du vandens lašai.
Tėvynės neparduosim, išeisim ubagais,
Truputį padurniuosim, bet liksime draugais.

Netyčia susitikom ir buvo mums gerai,
Truputį apsipykom ir mat juos aitvarai...
Nes mes tokie lietuviai jau esam nuo pradžių –
Viens kitą greit pasiunčiam ir „ant trijų“ raidžių.

Supykstam, atsiprašom su širdgėla gilia,
„Už taiką!“ – pasirašom ir vėl sau – o lia lia...
Vienan būrin suėję sustojam ant kalvos
Ir garsiai uždainuojam: „Už laisvę Lietuvos..!“

Čia viskas susipynė, sunku ir apsakyt,
Nors Lietuva-Tėvynė, bet pusę reikt išvyt...
Išvysim raudonuosius ir liks tiktai balti,
Istorija kartosis – greit atsiras kiti...

Kai valdžios ratuos sėdi, tada labai gerai,
Kasdien sočiai paėdi ir sau pasidarai.
Važiuoji įsikinkęs į valdiškus ratus...
Kol angelas į dangų atvers Dangaus Vartus...
Istorija kartoja, tik ją mokėk skaityt...
Čia žemė, o ten rojų galėsi pamatyti, –
Atrodo, kad per amžius šioj žemėj gyveni,
Čia pat atsikvošėjai, tik „Bumbt!“ – ir išeini...

Problemų daug pasauly, jų nieks nesurokuos,
O savo problemėles palaidosim kapuos...
Gyvensime po saule laimingi ir sveiki...
Verčiau gal pasakyk man: „Ką tu šiandien
veiki..?“

Gal traukiniu važiuoji ar sėdi po medžiu,
O gal tebeskaičiuoji, kiek danguje žvaigždžių?
Nes darbas yra darbas ir kramtymas nagų,
Svarbu kiek už tą darbą tu gauni pinigų.

Tai sėskime į laivą, išskleiskime bures –
Prieš plaukdami į jūrą pakelkime taures,
Už laisvę ir Tėvynę! Už mylimus draugus!
Kad visad būtų giedras Lietuvoje dangus.

2022 m.

NETEISK MANĖS

nuteisti gali tik pats save

Neteisk manęs ir aš tavęs neteisiu.
Jei lemta bus, likimas mus nuteis,
Juk aš likimo tavo nepakeisiu,
Nebent likimas mus rytoj pakeis.

Neteisk manęs – aš jau seniai nuteistas.
Tiesa šiame pasaulyje – viena,
Nors šis pasaulis mums perdaug jau keistas –
Ramybė tik po kryžium amžina.

Neieškokim tiesos, kurios nerasim,
Pasaulį valdo melas ir klaida.
Patirsim skriaudą, tik tada suprasim,
Iš kur šita esmė nepaprasta.

Gražu, kai žodžiai į eiles sudėti,
Nors jų prasmė bereikšmė ir tuščia...
Mes galim aukso kalnus pažadėti,
Ateit ir vėl išeiti paslapčia.

Nes buvo pradžioje jau taip sutverta
Paties Aukščiausiojo ir jo valia,
Bet pranašais jokiais tikėt neverta
Ir „stebuklinga“ jų minties galia.

Neteisk manęs ir aš tavęs neteisiu,
Jei lemta bus, likimas mus nuteis...
Juk nesvarbu – atleisiu, neatleisiu,
Dėl to jau mūsų niekas nepakeis.

2023 m. kovas

NETIKĖK

*o tik pasakose gyvena tikri stebuklai,
o netikri atsiranda žmonių galvose...*

Tu netikėk, kad žydi meilės sodai,
Kad kalba paukščiai žmogiška kalba,
Juk ten, aukštai, visai kitaip atrodo
Ir aukštas kalnas – tik žema kalva.

Tu netikėk, kas buvo pažadėta,
Pasaulis grįstas melo pažadais,
Kiek daug čia buvo vargta ir kentėta,
Tikėta meile amžina kadais.

Stebuklų žemėje tikrai nebūna,
Stebuklai vien paženklini krauju,
Diena praeina, bet dangus negriūna,
Atgimsta vėl gyvenimu nauju.

Gal tiktai pasaka vaikystėje girdėta
Pabels į širdį motinos balsu
Ir amžinai ji liks tau pažadėta
Pačiu brangiausiu žodžiu iš visų.

Pakelk akis į pažadėtą dangų,
Tenai, kur noksta rojaus obuoliai,
Pažvelk tyru žvilgsniu į Dievo langą,
Iš ten kur skleidžias sielos spinduliai.

Iš ten lietus žvaigždžių į žemę lyja,
Danguj perkūnas svaidosi žaibais...
Verčiau išnykt šventos kovos ugnyje,
Negu tikėti niekšų pažadais.

Tai netikėk, kai priešas vėjus kliedi
Ir žada aukso skrynias dovanų...
Jis *durno* paukščio *durną* giesmę gieda,
Tikri stebuklai vis dar už kalnų...

2022 m.

NEUŽGESINK...

*mes čia atėjom, pabuvom ir
būsim amžinai – tik akmenyje.*

Neužgesink širdyje tos ugnelės
Žvarbiu šiaurinio vėjo dvelkimu,
Neuždaryk į širdį to takelio,
Kurį dažnai vadinam Likimu.

Kuriuo dažnai ateina ir išeina
Keisti ir netikėti pažadai...
Kai už kiekvieną moki savo kainą,
Tikėjimą ir viltį pražudai.

Vien žodžiais tos ugnies neužgesinsi,
Viltis sudegs ir liks tik pelenai...
Ta praeitis, kurios nesugrąžinsi,
Kartu sudegs ir duoti pažadai.

Ir liks tik vardas, akmenį iškaltas,
Prie kapinių sukrypusios tvoros...
Ir antkapis liks amžinai toks šaltas –
Rūkais apgobtas rytmečių žaros.

Neužgesink širdyje tos ugnelės,
Kol ji dar dega, nors – mažai vilties...
Gyvenom mes. Tai buvo mūsų kelias,
Kuriuo atėjus ir išeit reikės.

2022 11 11

NUO VAIKYSTĖS DIENŲ

likimo mes nepasirinkom –

jis mus pasirinko

Nuo vaikystės dienų lyg senatvės žilos
Visad ilginės mylimo draugo.
Kiek bus skirta žinok, metai nepavėluos,
Kol svajojom, vaikai mus praaugo.

Kartais laikas, atrodo, sustoja staiga
Ir po kojom žolė nebeauga...
Vienas sau pamąstai, gal dar ne pabaiga,
Juk šalia turiu mylimą draugą.
Aš laimingas esu – mes laimingi abu,
Jaučiam Dievo palaimintą ranką.
Kartais dar pamąstau, gal per greit aš skubu,
Bet, kiek skirta, man tiek ir užtenka.

Juk likimas neskirstė žmonių į draugus,
Mes juos patys laisvai pasirinkom
Ir neklausė, kodėl karvė turi ragus...
Jai patinka, o man nepatinka.

Laiko upėn nugrimzta patirta skriauda
Ir gudriam kartais sujaukia protą.
Ne visur, ne visiems ir dar ne visada
Pasidžiaugt mums gyvenimu duota.

Laiko upėm nuplaukia vanduo su ledais
Ir nusineša lūžtančius lieptus,
Tik svajonės sugrįžta vaikystės aidais
Ir širdy amžinai pasilieka.

2023 05 12

PAMILAU GIMTO KAIMO GRAŽUOLĘ...

*galėjau pamilt ir ne gražuolę,
bet likimas manęs neklausė*

Gimtam kaime gimiau ir užaugau,
Pamilau gimto kaimo gražuolę,
Jos tik nuotrauką šiandien dar saugau,
O jinai guli kito jau guoly.

Ne tik galvą ir širdį skaudėjo,
Vis kartočiau, kad jai neatleisiu...
Dar ir metai vieni nepraėjo,
Bet aš jos jau ilgėjaus labiausiai.
Laikas ligą šią greitai išgydė,
Pamilau dabar kitą – prasčiokę,
Gal tiktai iš nekalto pavydo
Kažkoks velnias mane taip primokė.

Man likimas per daug dovanojo,
Nors likau aš ne kartą beteisiu,
Ką žinojau ir ji gal žinojo,
Jog į kitą aš jos neiškeisiu.

Kaip norėčiau likimui ir dangui
Padėkot už tą nuostabų jausmą,
Nes šiandien jau prie atviro lango
Apie meilę svajoju be skausmo.

Kaip gražiausios svajonės paskęsta
Begaliniam minčių svaigulyje,
Taip ir meilė pirmoji negęsta,
Kaip žarijos karštam židinyje.

2022 m. gruodis

PAŠAUK MANE

*vis tas tikėjimas drumsčia ramybę;
o gal, o gal dar ir sugrįš ta užkeikta svajonė...*

Pašauk mane iš žydinčių vaikystės pievų,
Pašauk vardu, kaip šaukdavai kadais,
Nes aš tikiu, kad dar sugrįš vaikystės dienos –
Kažkas pašauks, tik jau kitais vardais.

Svajonių upėmis prabėgo mūsų metai,
Vieni išėjo – ryt ateis kiti...
Ir taip gyvenimas – tarsi užburtas ratas,
Ir mes – tarsi likimo užburti.
Su vėju pakely kuždės palaukių gluosniai,
Išeisim tuo keliu, išeisim amžinai...
Gyvenimas gražus ne vien tiktai dainose,
Gyvenimas gražus, kol jo nepažinai.

Pašauk mane, pašauk rugpjūčio tamsią naktį,
Pašauk mane, kai būsiu aš kely...
Jeigu gali kažko gyvenime netekti,
Mane šiandien pašaukti dar gali.

Ne visada pažint likimą buvo skirta,
Ne visadaėjau lygiu keliu...
Nes daug skaudžių skriaudų gyvenime patirta,
Jos liko mano skausmo šaltiniu.

2020 m.

PAŽINK MANE...

*pažink mane, bet niekada nesipiršk j draugus –
labai greitai nudegsi*

Pažink mane kaip paprastą vaikystės draugą,
Gal dar ir mylimą jaunystėj kažkada...
Ne visada šventai tuos pažadus išsaugom –
Ne visada, ne visada, ne visada.

Pažink ir tuos, kurie pro mus tyliai praeina
Su sunkia ant kupros gyvenimo našta...
Mes mokam už gyvenimą brangiausia kaina,
Ir einame kartu su jais čia pat greta.

Mes mylime ir trokštame, kad mus mylėtų
Ir pasiilgstam tos laimingos valandos...
Jei metai tie šiandien atgal sugrįžt galėtų,
Tuščiai aš jų neišbarstyčiau niekados.
Ne visada juk tuo pačiu keliu praeinam,
Gyveniman mus veda tūkstančiai kelių...
Dažnai išsiskiria keliai ir vėl sueina
Ir kas, kad išėjau, o ryt sugrįžt galiu.

Sugrįžk ir tu, po beržu dviese pasvajosi
Ten, kur basi vaikystėj lakstėm patvoriais,
O kaimo vakarai, paskendę sutemose,
Mus grįžtant pasitiks vien pirkių žiburiais.

Pažink mane, jeigu pažint buvau to vertas
Dar iš vaikystės gimto kaimo patvorių,
Juk atėjau ne šiaip... Kažkam buvau sutvertas...
Tik pasisvečiavau ir vėl išeit turiu.

2022 12 17

PER TOLI NUKLYDAU

*nuklysti labai paprasta,
tik atgal kelią rasti – jau kita kalba*

Šiandien tūkstančių tūkstančiai laukia,
Kam užges Vakarinė žvaigždė,
Čia sušvinta ir vėl apsiniaukia
Sidabrinė nakties kelrodė.

Išeinu, sugrįžtu, dar sustoju...
Mano sielą užtemdo naktis
Ir kasdien taip gerai pagalvoju,
O kada gi tos žaizdos užgis?

Jei galėčiau pavirst kirminėliu
Ar naktiniu mažu drugeliu,
Į upelį įkrist akmenėliu
Ir gelmėj užsiklot upeliu.

Na ir kas, kad stebuklą nebūna,
Jų ir pats susikurti galiu...
Patikėk, o gal kartais ir būna,
Kai eini sau likimo keliu...

Mano kelias – likimo takelis,
Nors danguj milijonai žvaigždžių...
Skamba vienišas liūdnas varpelis,
Tik skambėjimo jo negirdžiu.

Vakarinė žvaigždė suliepsnojo
Ir užgeso naktiniam skliaute,
Grįžta laivas paklydęs audroje...
O naktis pasitiks jį krante.

Aš – kaip laivas paklydęs audroje,
Savo kelią į uostą radau,
Nors dažnai mintyse vis kartoju –
Kažkodėl per toli nuklydau.

2022 m. liepa

PO TŪKSTANČIO METŲ

*tikrai susitiksim, tik kol kas
dar nežinom, kur ir kada...*

Po daugelio amžių dangus bus toks pat
Ir saulė iš ryto šypsosis...
Nors liūdna, kad mūsų jau čia nebebus,
Tik amžiai iš naujo kartosis.

Po daugelio amžių vėl būsim kartu
Po gluosniais kaimelio palaukėj
Tik dviese, tik dviese, tik aš ir tik tu,
Kuri amžinai manęs laukei.

Bus vasaros žalios ir sodai žydės,
O žiemą toks pat baltas sniegas...
Keliausim toli į pasaulio žvaigždes,
Tas kelias bus mielas kaip niekad.

Ar lyja, ar sninga, ar siaučia audra,
Mums nieks nesudrums ten ramybės...
Ten amžinas džiaugsmas, ten skausmo nėra,
Ten mūsų pasaulis – beribis.

Kai šimtmečių aidas nuneš mus toli
Dangaus karalystėn bekrastėn,
Tikėk – susitiksim dar šitam kely
Galbūt ir po tūkstančio metų.

2021 m.

PRAEITIES GODOS

*ar verksi ar raudosi, okupacija
paliko savo pėdsakus*

Kas apraudos giminės kauburėlius,
Medinį kryžių ant aukštos kalvos,
O kas surinks nuo kelio akmenėlius,
Kad būtų lygus kelias Lietuvos.

Praeities godos slegia man krūtinę.
Ar privalau už skriaudą jiems atleist,
Kai mintimis grįžtu vėl į gimtinę,
Bet negaliu ten nieko jau pakeist.

Tušti laukai, takeliai užakėti,
Nelikę sodų ir šviesių trobų...
Šiandien graudu į tuos laukus žiūrėti –
Kaip viesulo praūžusio siaubu...
Atrodo taip dar neseniai svajojom
Gonkeliuose susėdę vakarais,
Mėnulis danguje gražiai šypsojos
Tarsi užburtas vakaro kerais.

Vaikystė buvo mūsų džiaugsmo dienos,
Bet ji prabėgo nelaukta ilgai,
O širdyje išliko skausmas vienas,
Namai tušti ir užkalti langai.

Vergijon kelias, ašarom aplietas,
Ilgai išliko mano akyse
Ir prakeiksmiais maskolių palydėtas
Su neapykantos pikta dvasia.

PRIE SENO GLUOSNIO

*jau neliko to gluosnio, jis paseno
ir sudegė kažkieno krosnyje*

Prie seno gluosnio pakely sustosim,
Kur kažkada stovėjome abu
Ir paprastai sustoję pasvajosim –
Tyliai be žodžių ir tuščių kalbų.

Sustojom mes, tik laikas nesustojo,
Nusinešė į praeitį metus...
Jau mes ne tie, kaip kažkada svajojom
Svajonėmis ramindami kitus.

Prie seno gluosnio, kur dangus žvaigždėtas,
Jaunystės dienas nešė aitvarai
Ir aš šioks toks tada buvau poetas,
Mane viliojo sodžiaus vakarai.

Jaunystės dienos į dausas nuskriejo
Ir žiburiai užgeso jau languos...
Tik senas gluosnis pakelėję nuo vėjo,
Praeinantiems pro šalį palinguos.

Kai gailios ašaros riedės per skruostą,
Tarsi nuo gluosnio rytmečio rasa...
Mes tyliai grįšime į savo uostą,
Nes jau tokia gyvenimo tiesa.

2022 m. spalio

RAMUNIŲ ŽIEDUOSE

*kaip visada, į namus grįžtame tuo
pačiu takeliu, tik šiek tiek apipešioti*

Tavo akys ramunių žieduose,
Nežiūrėk į mane, nežiūrėk...
Aš tavęs niekada neišduosiu –
Patikėk, patikėk, patikėk.

Ką likimas tada dovanojo,
Jis neklausė už ką ir kodėl...
Tais pačiais žodžiais tarsi maldoje
Šiandien mes susitinkam ir vėl.

Tavęs laukiau aš kaimo palaukėj,
Prie namų po tuo gluosniu pačiu,
Ten kur tu kažkada manęs laukei,
Susitiksim tikrai. Aš jaučiu...

Tik širdžių nedraskykim – nereikia...
Jau per daug tų skaudžių paslapčių.
Kai skaudės, prie to gluosnio ateikim,
Ten ir vėl susitiksim – jaučiu.

Tik neslėpki akių tarp ramunių,
Visada aš jas rasiu – išties...
Tavo širdį jaučiu, kada būni
Prisiglaudus prie mano širdies.

Bet prašau – man atleisk už tuos žodžius,
Nes kitaip, tu suprask, negaliu...
Ir atleisk, jeigu tau aš parodžiau,
Kad reiks grįžt tuo pačiu takeliu.

2022 m.

RUGPJŪČIO NAKTY

*rugpjūčio nakty tą žvaigždę
į širdį įdėjau, nors ne tuo takeliu nuėjau...*

Žvaigždė, kuri degė rugpjūčio nakty,
Į ją aš ilgai dar žiūrėjau.
Akyse užgeso, bet liko širdy,
O širdį kitai pažadėjau.

Ir taip nuėjau sau kitu takeliu,
Ne tuo, kuriuo eiti žadėjau...
Dabar aš tikrai pasakyt negaliu,
Kodėl ją į širdį įdėjau?

Gal buvo man skirta jau tokia dalia,
Jau toks buvo mano likimas...
Manęs ji neklausė – praėjo šalia
Ir liko tik ilgas laukimas.

Metai ištirpo su vieškelio dulkėmis,
Gyvenimas šuoliais praskriejo,
Tik vienišas beržas kaimo palaukėj
Laimingai sugrįžti linkėjo.

Ir taip sugrįžau tuo pačiu takeliu –
Ne tuo, kuriuo eiti žadėjau...
Tik tau pasakyt kažkodėl negaliu,
Kodėl ją į širdį įdėjau...

SALDAINIO ŠIRDIN NEJDĖSI...

kitiems tas pats, bet man čia ne tas pats

Man saldainio širdin nejdėsi,
Tik pasaldinti žodį gali...
Gal kur nors po beržais dar pavėsy
Susitiksime kitam pakely.

Ir tada atvirai pakalbėsim –
Atvirai – viens kitam į akis,
O jei žodžių nereiks – patylėsim,
Nors ne viską tylą pasakys.

Nežinau, lyg kažkas mus užbūrė,
Susitikom tarsi paslapčia,
Širdyse taip ir liko, ką turim,
Tik versmė ta išseko – tuščia.

Jokiais burtais daugiau netikėsiu,
Kokia būtų stipri jų galia...
Nes mes dviese ten buvom, tik dviese,
Nestovėjo juk trečias šalia.

Pasvajok, nes svajonėse gimsta
Žmonija, mes ir mūsų vaikai,
Čia iš tuščio į kiaurą tik pilstom...
O kitiems juk tas pats – ką sakai.

2022 m.

SAPNAI

*kartais ir sapnuose gimsta
genialios mintys*

Tave bučiuoju sapnuose,
Švelniai ranka paliečiu
Ir tarsi dangiška dvasia
Mano sapnus apšviečia.

Čia pat norėčiau apkabint,
Bet kažkodėl nedirštu...
Ir viltį tenka paskandint
Į sapno karalystę.

Sapne jaučiu tave arti
Ir su tavim kalbuosi,
Nes tu kasnakt mane kvieti
Paklaidžioti sapnuose.

Po žalią lanką prie namų,
Žydintį rojaus sodą...
Ir taip sapnais aš gyvenu...
O gal tik taip atrodo?

Gal kada nors giliam sapne,
Praeidama pro šalį,
Dar susitiksi ir mane
Gyvenimo takely.

Sapnai sapnai! Tikri vargai...
Užmiegu ir sapnuoju,
Man jau galvoj balti žirgai...
Gudriau nesugalvoju.

2022 m.

SU ILGESIU

*visada tikėjau, kad grįšime, kurie išėjome,
nors grįžusiųjų jau nieks nebepasitiko*

Su ilgesiu giliu žvelgiu į tėviškę,
Kampelį mielą, širdžiai brangų
Ir saulę rytmečio, per pievas bėgančią
Ir kylančią į žydrą dangų.

Su ilgesiu į praeitį nuklystu vis...
Ji tik sapne atgal vėl grįžta,
O laikas užtrenkė seniai jau man duris...
Laimingi tie, kurie neklysta.

Ėjau, bridau tarsi per jūras ir marias,
Kažką radau, ko neieškojau...
Galbūt paklydusį kas nors kur nors atras,
Nors apie tai ir nesvajojau.

Tarsi vaikystės pasakoj prabėgusius
Medžius skaičiuoju pakelėse.
Kalnelyje po kryžių brolius miegančius
Į amžinybę palydėsiu...

Į kelią grįšime, kuriuo mesėjome,
Šviesion vaikystės karalystėn...
Kaip kažkada Laisvės Keliu žavėjomės,
Prisiekėme daugiau neklysti.

Nesuprantu, kodėl likimas toks žiaurus
Ilgai mus blaškė po pasaulį,
Mūsų šeimas išdraskė ir tėvų namus,
O mes taip vylėmės apgaule.

Ir kai šiandien džiaugiuosi savo likimu,
Atrodo, – taip gražiai sapnuoju...
Vaikystės kieme, prie gimtų tėvų namų,
Atsibundu ir čia sustoju.

2023 02 08

SUGRAŽINK MAN TIKĖJIMĄ...

*gyvenime kelių daug ir visi –
abejonėmis grįsti*

Sugražink man tikėjimą, meilę ir viltį
Ir tą dangų, nusėtą rugpjūčio žvaigždžių,
Kad galėčiau sugrįžt ir iš naujo pamilti,
Kaip mylėjai ir tu dar mane nuo pradžių.

Kaip nakties pakeleiviai paklydę svajojom,
Kur tas kelias likimo mus toli nuves...
Kas mus laukę kely, mes tada nežinojom,
Kada žvaigždės rugpjūčio padangėj užges.

Tų dienų nei naktų atgal nesugrąžinsim
Ir svajonių, kurias tada kūrėm abu...
Tik rugpjūčio žvaigždės jei kada prisiminsim,
Bet tai bus jau tada mums visai nesvarbu.

Nesvarbu, bet įpink man dar vieną svajonę,
Kad galėčiau ramiai pasvajoti ir vėl...
Nors širdy tik viena, tik viena abejonė –
Nežinau ir nenoriu žinoti kodėl...

Abejonėmis kelias gyvenimo grįstas,
Tik tikėjimas, meilė mums teikia vilties.
Ne visi, kas išeina, atgal besugrįžta,
Nors sugrįžt tuo keliu dar norėtų išties.

Praeitis, ateitis – ką likimas mums lemia –
Išgyvensim, kiek lemta teks mums išgyvent...
Su skausmais, be skausmų... Ir paliksim šią žemę
Jau kitiems, kas po mūsų ateis čia gyvent.

SUGRĮŽK IŠ PRAEITIES

Romansas po gluosniais:

Sugrįžk iš praeities mane pažinusi
Kaiman jaunimo šokių vakare
Ir kas išliko tik prisiminimuose,
Išliks ilgai ir mūsų širdyse.

Tą vakarą mes susitikome po gluosniais,
Švietė pro debesį mėnulio pilnatis,
O tu šypsojaisi, kai degė mano skruostai,
Degė pirmoji mūsų meilės paslaptis.

Negreit dar supratau, kodėl tas mėnuo šviečia,
Kodėl tokia svaigi ta vasaros naktis...
Tarsi vardu mane atgal sugrįžti kviečia,
Ten, kur po gluosniais liko mūsų praeitis.

Ten liko pėdsakai, žolės rasoje įminti,
Ir tu ateinanti per pievą takeliu...
Linguoja gluosniai, kaimo pakelėje sodinti,
Aš jų pamiršt jau niekad niekad negaliu.

Kaip negaliu pamiršti tavo pirmo žodžio,
Kada pavadinai mane tikru vardu...
Gal aš per daug kuklus buvau ir neparodžiau
Jausmų, kuriais tada dalinomės abu.

Kaip visada, kitaip likimo būna skirta...
Kai susitikome po metų ketverių,
Atsirėmei dabar į mano petį tvirtą
Ir pasakei – tave vienintelį turiu.

Turiu ir aš tave, mano brangioji drauge,
Nors buvom nelemtai likimo išskirti,
O gluosniai pakelėje jau kiti išaugę
Ir susitinkam ten ne mes – dabar kiti.

.....

Vaikai užaugo, išsibarstė po pasaulį,
Ar kas atgal gyvent čia juos besugrąžins...
Čia liko tik gimta kalba ir tėvų meilė,
Kurios anam krante jiems nieks nebeprimins.

SUSTOK

*mąstai vienaip, mąstai kitaip, bet
viskas atsiverčia į tą pačią pusę*

Visi keliai pasauly susitinka,
Nesusitinka tiktai du kalnai,
O jeigu taip kai kam ir nepatinka,
Tegu tada tebūna atbulai:

Tik du kalnai pasauly susitinka –
Nesusitinka tiktai du keliai,
O jeigu taip kai kam dar atsitinka,
Tegu juos neša peklos aitvarai.

Gyvenimas – ne tam Dievulio duotas,
Kad nusineštų peklon aitvarai,
Arba koks nors apkvaitęs idiotas
Tau padainuotų dainą atbulai.

Man nesvarbu, kiek kam gyventi skirta,
Svarbu – nelikt likimo pakely,
Tai atsiremki į draugo petį tvirtą
Ir nesuklupk gyvenimo kely.

Sustok kelius ir kryžkeles praėjus,
Sustok prie balto beržo pakely,
Juk kažkada buvai man pažadėjęs
Dar susitikt gyvenimo kely...

1920 m.

SWAJONĖM GYVENAU

*kažkiek pasispyriau ir va išėjo
nei šis, nei tas...*

Svajonėm gyvenau,
Gyvenimą mylėjau,
Ne viską išmanau,
Nors daug vilčių sudėjau.

Tave kai sutikau,
Galvoj man švilpė vėjai...
Kažkam neįtikau,
Tik tu manim tikėjai.

Pro debesį aukštai
Mėnulis baugščiai švietė...
Jeigu kalbėt rimtai,
Kažkas mane ten kvietė.

Bet aš nenuėjau.
Gera dar pagalvojau,
Nors mirti nebijau,
Tik apsijuokt bijojau.

Iš džiaugsmo apakau,
Padus kuteno juokas,
Todėl ir tau sakau –
Buvau šiek tiek naivokas.

Kvailysčių prirašiau,
Nesąmonių prikūriau,
Nors nieko neprašiau –
Pats sau rašiau ir kūriau.

Išėjo neblogai,
Galėjau pakartoti,
Bet tu kažkur dingai...
Ką man dabar galvoti?

Mėnulio pilnaty
Dar po medžiu sustojau,
Viduržiemio naktį
Sau vienas pasvajojau.

Svajonėse gimiau,
Svajonėse užaugau,
O kad būtų ramiau,
Dabar ramybę saugau.

Ramybę pamilau,
Prakeikiau visą srietą...
Dėl to ir pražilau,
Kol suradau sau vietą.

Žinau labai gerai –
Dabar tai pasijuoksim...
Kai dvės tie padarai,
Pacypsim ir pasuoksim.

Verčiau jau patylėk, –
Man anas taip pasakė.
Kol kas užteks ir tiek,
Mes jau ir taip nukvakę.

2023 m. gegužė

TIK PRISIMINKIM

*kai pagalvoji, kartais kažkas
vis naujo atsiranda*

Čia aš esu, čia tu esi, čia taip – nuo seno...
Argi mums laikas jau šiandien per daug svarbus?
Tik prisiminkim tuos, kurie prieš mus gyveno,
Kuriems ir mūsų žodis buvo toks brangus.

Bet jų nėra – jie mus paliko ir išėjo...
Jaučiu ir mes išeisim tyliai paskui juos,
Juk mūsų neišgelbės jokia panacėja,
Jei ko nespėjom padaryt – labai gailiuos.

Aš nieko juk nekaltinu, tiktai gailiuosi,
Galbūt nebuvo laiko, trūko išminties...
Nusiramink, manęs tuo niekad nepaguosi.
Žinau tikrai – kitos nebuvo išeities.

Gailiuosi, jog kažkur dar ir labai suklydau,
Ėjau tiesiu keliu ir vėl atgal grįžau,
O kai begrįždamas atgal ir vėl paslydau,
Tada tikėjimą ir vilti praradau.

Kažkoks kvailys ant klėties durų taip užrašė:
„Esu kvailys didžiausias kaime iš kvailių...“
Tik nežinau, koks velnias mane miestan nešė,
Nes kaime liko pelkė kvarksinčių varlių.

2023 02

TOKIA BŪNA LEMTIS

*Romansas su interpretacijomis:
kaip likimo skirta, nuo jo nepabėgsi*

Kada tu į mane pažiūrėjai
Paslapčia aksominėm akim,
Galvoje man dar švilpavo vėjai
Ir likimas dar žaidė manim.

Mes tik dviese, tik dviese lyg ryto
Ir mėnulio šviesi pilnatis...
Šaltos žvaigždės po kojomis krito...
Tokia nuostabi buvo naktis.

Ėjom, bridom per pievą rasotą,
Kaime geso languos žiburiai...
Gal likimas mums sujaukė protą,
Tik ne kaimo kiemų patvoriai.

Išsiskyrėm – sudie nepasakėm,
Parymojom po gluosniais žaliais,
O tos akys, tos spindinčios akys...
Bet nuėjome savo keliais.

Taip seniai vienas kito nematėm,
Aš tikėjau likimo lemtim...
Sutikau ją po daugelio metų
Tom pačiom aksominėm akim.

Į mane jinai žvelgė nedrąsiai,
Tarsi mano likimo vagis,
Ir žaizda širdyje pasirašė,
Galbūt niekad jau ji neužgis...

Žaizdas svetimas laikas užgydo,
Bet savų niekada niekada, –
Tai atleiskim visiems, kurie klydo,
Juk gyvenimas dar ne klaida.

2022 08 27

TU MAN ESI VIENINTELĖ

*svajonėse vienintelės nebūna,
nors kai kas pasitvarko savaip*

Tu man esi vienintelė šiame pilkam pasauly,
Surinksiu tau gražiausius posmus iš dainų,
Kuriuos aplaistėm ašarom gailiom apgaulės,
Bet vis tikėjom ateitim šviesių dienų.

O dienos bėgo, tiktai metai neskubėjo,
Atrodė, kad čia pat, jau tuoj ateis diena...
Nors laimės amžinos mums nieks dar nežadėjo,
Tik mes tikėjome, kad ji bus amžina.

Kol jaunas dar esi – skrendi sparnus pakėlęs,
Bet kur, kada nukrisi – niekad nežinai...
Jaunyste, tu esi gyvenimo šešėlis,
O pats gyvenimas – tai jūros ir kalnai.

Todėl šiandien ir aš dažnai vis pagalvoju;
Iš kur gi tas laimingos meilės žiburys?
Pasiųstas iš dangaus, ar šiaip tiktai galvoje
Laiku atėjo tyliai gryčion pro duris.

Kiek daug keistų dalykų būna šiam pasauly,
Kad kartais negali ir žmogui pasakyti...
Kai prabundi ryte ir išbučiuoji saulę,
Tarsi seniai, atrodo, teko ją matyt.

Ir vėl žengi nedrąsiai per tą patį slenkstį,
Veržies į laisvę kaip greičiau išnešt kulnus
Ir negalvoji, kad šiandien dar tau per anksti
Pakilt į aukštį ir išskleist plačiai sparnus.

2023 02 24

TU PATIKĖK MANIM

*gali manimi tikėti, bet pirmiausia
atsiklausk savęs*

Tu patikėk manim, kad saulė teka
Ir ošia pušys kaimo pakely,
Tu patikėk manim, kai paukščiai šneka, –
Vaikystės aidas skamba iš toli.

Tu patikėk, jog meilė pirmą kartą
Į širdį pasibeldžia paslapčia
Ir tarsi angelas prie dangaus vartų
Vardu pašaukia tyliai: „Ar tu čia?“

Ir tu paklausk, ar ten jau žydi sodai...
Ar Dievas kalbasi su angelais...
Juk tu kaip angelas šiandien atrodai,
O man jau žemė kvepia dobilais.

Tu patikėk – meilė neturi saiko,
Ji veržiasi pasaulį nugalėt;
Skaičiuot žvaigždes, mintim pralenkti laiką
Ir amžinai be saiko – tik mylėt.

Gyvenimas jau vien dėl to sutvertas:
Reiks mokytis gyventi iš klaidų.
Manau, tai bus ne paskutinis kartas,
Juk meilė turi tūkstančius vardų.

Tu patikėk manim, kad ir sapnuoju,
Jog gyvenu pasaulyje kitam,
Kažkur einu... Kažkam ranka pamoju,
Bet nesvarbu... Svarbu, kad sutiktam...

UŽMIGO SAULĖ VAKARUOS

retro pasvajokim...

Užmigo saulė vakaruos,
Miegos ilgai lyg ryto...
Sidabro žvaigždės ežeruos...
Per visą naktį krito...

Užmigo girios ir laukai
Po šilta klose sniego,
Tiktai sodybų žiburiai
Lig ryto neužmiega.

Širdy man niekad neužges
Tas pirkios žiburėlis,
Gal kada nors dar grįšiu aš
Su viesulais pašėlęs...

Per žemę vėjai dulkes neš,
Žydės pakelėm sodai,
O kas, jei ir negrįšiu aš,
Vis vien skaudės vienodai...

Išauš pavasario diena,
Gryčių langai šypsosis...
Kita bus mano pamaina
Ir taip toliau kartosis:

Artojai ars galias vagas,
Sės žemėn laisvės grūdą...
Ar kada nors dar kas supras
Lietuvio keistą būdą?

Jei jį į Sibirą vėl veš,
Jis verkdamas žėgnosis...
Nors ir į peklą velnias neš,
Bet jis vis vien šypsosis.

Už savo laisvę jis kovos,
Nuplėš nuo kryžiaus kančią,
Bet velniui dūšios neparduos,
Nors ir jo šventes švenčia.

Užmigo girios ir miškai
Ir aš ramiai miegosiu...
Žinau, dabar kiti laikai,
Gražiai dar pasvajosiu...

Anų dienų nesugrąžint,
Jos buvo ir praėjo...
Teliko tik pasikankint
Su savo panacėja.

2023 02 17

VARDADIENIS – GRAŽIAUSIA MŪSŲ ŠVENTĖ

*nostalgiški prisiminimai
iš kaimiečio širdies niekada neišblėsta...*

Tu neskaičiuok, kiek metų pragyventa...
Vardadienių atšvęsta su draugais...
Vardadienis – pati gražiausia šventė,
Kai skamba linksmos dainos vakarais.

Likimas mums pasaulį dovanojo,
Kad mes galėtume gyvent jame.
Nors dovana ir liko tik dainoje,
Kol mes dar vaikštom ta pačia žeme.

Vardadienis – pati gražiausia šventė,
Kai skamba dainos vakarais ilgais...
Taip norisi šiandien linksmai gyventi –
Linksmai namuos paūžti su draugais.

Kol žiburiai dar languose negęsta
Gimtų namų kaimelio pakrašty,
Mes grįžtame į savo gimtą kraštą,
Pilni svajonių ir vilčių širdy.

Gal bus jau vakaras rūkuos paskendęs,
Už horizonto saulė nusileis...
Tik tu ateik į mano Vardo šventę
Pro tuos medžius ir tais pačiais takais.

Gal susitiksim čia ne vieną kartą,
Nei aš, nei tu gerai to nežinai,
Tik pasakyk man tikrą savo vardą,
Kad jį širdy nešiočiau amžinai.

2022 m.

VEIDRODŽIO ŠUKĖ

*labai skaudu, kai gyvenimas
lieka tik šukė...*

Tarsi veidrodžio šukė ant sienos
Šaltu žvilgsniu apžiūri mane...
Į save mes galbūt ne kiekvienas
Pasižiūrime kartais per ją.

Dar ne viską ir akys parodo,
Ten kažkas dar yra ir toliau...
Vienas mato – kitam tik atrodo,
Pagalvojus rimtai – dar kvailiau.

Pagaliau į tą veidrodžio šukę
Gal nereiktų per tankiai žiūrėt,
Jau verčiau patausot savo snukį,
O ne veidrodin žiūrint smirdėt.

Tokios mintys va kartais užplūsta,
Nei kaip žmogui rimtai pasakyt...
Mintys bunda ir vėl greit užsnūsta,
Jas dar reiktų gerai pakratyt.

Juk gyvenimas – veidrodžio šukė,
Toks trapus ir aštrus – patikėk,
Jei dar skelsi per pusę tą šukę,
Jos jau nesuklijuosi vis tiek.

Aš vienaip ir kitaip pagalvoju:
Gal teigus čia, o gal dar ir ne...
Bet jei veidrodžio šukės galvoje,
Jų neieškokim peklos dugne.

2023 07

VIENTELĮ KARTĄ

*...būna vienintelis kartas,
tik vieno karto nebūna...*

Susitikom tada mes visai netikėtai
Kaimo šokių anam vakare...
Netikėjau, kad bus kada nors pažadėta
Mums dalintis likimo taure.

Negaliu aš to jausmo žodžiu išsakyti,
Nežinau, kaip jį man pavadinti?
Juk tie metai negrįžta tuščiai išbarstyti,
Kaip norėčiau juos vėl sugrąžinti.

Bet šiandien aš galiu tik gražiai pasvajoti,
Prisiminti bemieges naktis,
Ir pernakt pastovėti po žilvičiais skarotais,
Kol aušrinė rytuose nušvis.

Tyliai laukiu ramus ant gyvenimo slenksčio,
Nes kas rytą prabudęs keliuos.
Mano dienos ir naktys, kaip ilgesio šventė,
Kaip žvaigždė ta, kurios aš ilgiuos.

Šiam pasauly taip viskas protingai sutverta...
Tarsi vakar dar buvom jauni,
Bet gyvenimas duotas vienintelį kartą,
Šiandien čia, o jau ryt išeini...

Tai pabūkim greta po žilvičiais skarotais,
Kol rytuose aušrinė nušvis,
Jei gyvenimas buvo tik kartą mums duotas,
Visos skriaudos ir žaizdos užgis.

2021

ŽADĖJOM SUSITIKTI...

iš prisiminimų 1963-ųjų metų vasaros gale...

Žadėjom susitikti palaukėj, po žilvičiais,
Tą vakarą rugpjūčio, bet tu neatėjai...
Rūkuos paskendę buvo laukai ir kaimo gryčios,
O temstančiuos languose jau švietė žiburiai.

Kantriai tavęs ten laukiau ir mintyse kartoju:
„Ateisi-neateisi, bet lauksiu... Gal ir ne?..“
Tik vieno, tiktai vieno tada dar nežinojau, –
Mane lydės ilgai dar rugpjūčio nežinia.

Kažkaip nepastebėjau, kaip ta naktis praėjo,
Kai žiburiai užgeso spindėję languose,
O aš tavęs dar laukiau, tikėjau ir ilgėjaus
Po tais pačiais žilvičiais paskendęs svajose.

Tą naktį aš galėjau taip laukt ir šimtą metų,
Jei būtų man paskirta tokia žiauri lemtis...
Likimai persipynė, seni draugai ir datos...
Tarsi mane užkeikė ta rudenio naktis...

Šiek tiek užsisvajojęs „ant žemės nusileidau“,
Ji šiandien neatėjo... Gal ryt ateis kita...
Į dangų pažiūrėjęs ir sau, ir jai atleidau.
Tada dar nežinojau, kuri man bus skirta...

Nors liko tarsi durklas į širdį man įkaltas,
Pasijutau bejėgis, kažko daug netekau...
Bet niekada neteisiu, kuris mes buvom kaltas,
Juk liko ji beteisė ir aš toks pat likau.

.....
Norėjau tik paklausti, kodėl pražysta sodai,
Kodėl negęsta žvaigždės rugpjūčio danguje...
Ir tu tokia jauna dar toj nuotraukoj atrodai,
Vienintelė po gluosniu ir mano širdyje.

2021 m.

MINČIU SRIUBA

2023 09 29

Ketureilius eiliuoju ir vargo neturiu,
Tik nežinau dėl ko jie ir kam aš juos kuriu...
Nors kartais pagalvoju – ir ką aš čia būriu...
Pats su savim kalbuosi tarp sienų keturių.

Nei kas čia jais domėsis, nei kam įdomu bus,
Tik juoksis iš to kvailio, koks buvo jis „gabus“
Ir kad iš nuobodumo nereiktų man numirt,
Reiks juos sudėt į puodą ir sriubą išsivirt.

Kiek laiko daug be saiko tuščiai pragyvenau,
O kiek vilčių sudėjau ir pats to nežinau.
Skaudžių, tuščių svajonių ir nemigo naktų
Jų suskaičiuot ant pirštų tikrai neužtektų.

Kažkoks čia prakeikimas, kad negaliu sustot,
O kai tiktai sustoju, vėl norisi kartot...
Vėl per naktis nemiegu, blaškaus lyg paryčių,
Ir vėl galva net plyšta nuo tų pačių minčių.

Dabar trumpai sustojau, nes vėl kažką jaučiu...
Žadu sukurt poemą iš tūkstančio minčių.
O kol ją perskaitysiu, bus ir kita kalba,
Nes mintyse jau verda labai karti sriuba.

LIKIMO KRYŽIUS

2023 09 14

Kiekvinas nešam sau likimo skirtą kryžių,
Be tikslo blaškomės vienatvės sukūry.
O kai išeisim, tai atgal jau nebegrįšim,
Ir nebesusitiksime šitam kely.

Kiekvienas turim sau likimo skirtą dalią,
Bet nieks mums nepasako ar tai pareiga...
Juk teks praeit visiems garbingai šitą kelią –
Tokia ir bus mūsų likimo pabaiga.

Nors mintyse vis skubame pralenkti laiką,
Ir jis kartu kas dieną skuba paskui mus,
Nes basas atėjai, tai basas ir išeisi,
Kapan užkasęs, savo kryžiaus likimus.

Tik mėlynas dangus, tarsi lietum nupraustas,
Ten pasislėps už chorizonto po žeme,
Ir tu, kaip koks audroj bangų išmestas plaustas,
Krantan bandysi irtis savo likime.

Šis rinkinys sudarytas iš įvairių laikotarpiu mano kurtų eilėraščių. Pirmoje dalyje, kurią pavadinau „Laisvoji poezija“, eilėraščiai buvo užrašyti dar sovietų okupacijos metais ir atspausdinti rašymo mašinėle atskiruose savilaidos leidiniuose. Didžioji jų dalis jau buvo publikuota pirmajame eilėraščių rinkinyje, išleistame 2020 m. tuo pačiu pavadinimu – „Paukščiai į tėviškę grįžta...“

Antroje dalyje publikuojami eilėraščiai kurti daugiausia jau po Atgimimo – vėlesniais metais. Rašiau įvairiausiomis temomis, kada kas ateidavo į galvą, todėl nesistengiau jų skirstyti į atskirus skyrelius. Tai priklausė ir nuo nuotaikos: kartais tema ateidavo į galvą, padvelkus kokiam nors prabėgusių metų vėjeliui. Ypač jautri man buvo pokario laisvės kovų tema, nelinksma vaikystė po tėvų tremties – našlaičio dalia, niekada neišblėstantys iš atminties pirmoji meilė, draugystė, o retkarčiais ir paprasčiausias noras laisvai pažaisti sielos padiktuotomis eilėmis... Nors ši kūryba man nebuvo tokia jau lengva ir žaisminga, jinai iš manęs pareikalavo daugybės nemigo naktų, bet aš niekada nepraradau vilties, nors gana giliai tai išgyvenau, mąsčiau, galvojau, bet kūriau taip, kaip ir visi kiti kūrėjai kuria, stengiausi neužsisklęsti – ką sukūriau, pasiūlydavau ir artimiesiems paskaityti, leidau pakritikuoti, nes tik tokiu būdu pajutau, jog po truputį ėmiau tobulėti ir supratau, kad tobulėjimui ribų tikrai nėra.

Šis rinkinėlis sudarytas iš įvairiu laikotarpiu mano kurtų eilėraščių. Didžioji jų dalis buvo užrašyta dar sovietų okupacijos metais. Nuo pat vidurinės mokyklos suolo kūriau juos ir dėjau į atskirą užrašų sąsiuvinį – viso ten buvo užrašyta 360 eilėraščių.

1968 m. sovietinių KGB pareigūnų kratos metu mano bute šis sąsiuvinys buvo rastas, konfiskuotas ir sunaikintas, kadangi dalį ten užrašytų eilėraščių LSSR GLAVLIT-as pripažino antisovietiniais. Tik kai kuriuos jų iš atminties atkūriau ir įdėjau į šį rinkinėlį. Kiti eilėraščiai buvo kurti ir užrašyti jau vėlesniais metais.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-609-8292-12-1

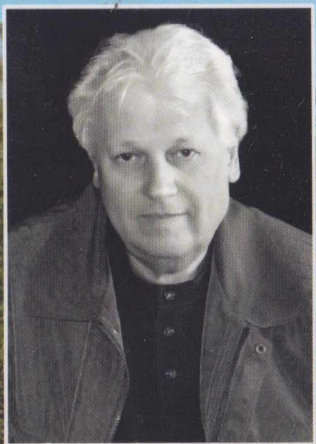
Viršelyje panaudotos nuotraukos iš autoriaus archyvo.

Išleido reklamos agentūra „25 kadras“, IĮ

Spausdino D. Rudžio IĮ „P4U“

Tiražas 35 egz.

Panevėžys 2023

*Praeitis, ateitis –
ką likimas mums lemia –
išgyvensim, kiek lemta
teks mums išgyvent...
su skausmais, be skausmų...
Ir paliksim šią žemę
jau kitiems,
kas po mūsų ateis čia gyvent.
Jūsų Romas*

9 786098 292121